

«Свобода» проти громади?

Під Тернопільською міськрадою розгорівся політично-кримінальний скандал
» стор. 3

Всяхає рука, що дає

США скоротять фінансову допомогу Україні майже на 70 відсотків
» стор. 5

Експортери «на коні»

Цінові пропозиції на внутрішньому ринку зернових та олійних гальмують
» стор. 6

Україна молода

Середа, 26 квітня 2017 року

№ 51 (5212)

Учорашні курси
НБУ:
1 \$ = 26,67 грн.
1 € = 28,94 грн.
1 рос. руб. = 0,4 грн.

Індикатор льодових справ

Рідні стіни поки не надто сприяють вдалому виступу українських хокеїстів на чемпіонаті світу в дивізіоні ІА

» стор. 15

На хокейному форумі в Києві вітчизняні вболівальники можуть відчути радість від закинутих шайб «синьо-жовтими», але не від їхніх перемог.
Фото Олександра ПРИХОДЬКА.

«Коли збунтувалася шахта Кірова, бойовики просто дали пару черг з автоматів над головами протестувальників — й люди розбіглися. Подібна ситуація трапилася під час протесту на шахті Челюскінців, коли активістів народного опору кинули без суду та слідства до підвалу. Невдоволення людей карасться риттям окопів або ув'язненням у підвалі без права на амністію».

Микола Волинко
голова Незалежної профспілки
гірників Донбасу

■ ВЕРСІЇ І ФАКТИ

Тиск на опозиціонера

Олег Ляшко провів чотири години на допиті в НАБУ та переконався у замовному характері справи проти нього

Олег Ляшко поспілкувався з журналістами перед НАБУ.

Галина ПЕЧЕРИЦЯ

Днями стало відомо про те, що Спеціальна антикорупційна прокуратура порушила кримінальне провадження проти лідера Радикальної партії Олега Ляшка, підозрюючи його в «незаконному збагаченні». Все, що вдалося «накопати» проти опозиційного політика, — сумнівні публікації в інтернеті. При цьому за чотири години допиту жодних фактів, що підтверджували б огульні звинувачення, прокурори не надали. Та й не могли надати, бо їх немає, стверджує головний радикал. Олег Ляшко наголошує: він чистий перед законом, а справа проти нього — чергове політичне замовлення влади з метою дискредитації його політичної сили.

Саме такими думками політик поділився з журналістами перед НАБУ, куди у вівторок прибув на допит. Підтримати лідера РПЛ прийшла вся його фракція.

«Жодних підстав порушувати проти мене провадження немає. Я не вчиняв ніяких злочинів чи корупційних діянь», — заявив опозиційний політик.

Олег Ляшко переконаний, що правоохоронні органи перетворюються на знаряддя політичної боротьби з політичними опонентами в руках керівництва держави. А керівник САП Назар Холодницький, так само, як і Генпрокурор Юрій Луценко, безпідставно ширє справи проти нього, за вказікою Петра Порошенка, якого РПЛ нещадно критикує.

«Мені здається, що ні НАБУ, ні САП не цікавлять мої свідчення. Їх цікавить пар. Як можна порушувати справу, жодного разу мене не запитавши, не викликавши на допит та не взявши доказів? Це чистої води політичне замовлення, аби дискредитувати мене та мою команду. І ми це доведемо», — наголосив лідер Радикальної партії.

Олег Ляшко додав, що готовий співпрацювати зі слідством та НАБУ. Водночас він вимагає від керівника САП Назара Холодницького оприлюднити факти порушення ним закону, які стали підставою для порушення кримінального провадження. Якщо таких немає, на переконання Ляшка, Холодницький має відповідати за зловживання посадовим становищем та піти у відставку.

«Як тільки ми починаємо критикувати владу, нас починають тягати на допити. Хай тягають! Я впевнений, що жодна з цих справ нічим не закінчиться, бо жодних правопорушень ми не вчиняли. А розовощий Холодницький, який незаконно отримав із рук Порошенка звання генерала, рано чи пізно відповідатиме за виконання політичних замовлень. І замовники — теж», — висловив переконання Ляшко. ■

■ НА ФРОНТІ

«Це все українські диверсанти»

Ворог готує провокації проти ЗСУ, щоб перекласти на Україну причетність до вбивства спостерігача ОБСЄ

Іван БОЙКО

Місія ОБСЄ частково відновить патрулювання в зоні проведення АТО в середу. За словами першого заступника глави СММ ОБСЄ Олександра Хуга, спостерігачі «відновлять свою роботу, але з певними обмеженнями».

«У нас є статичні камери, які дозволяють вести цілодобовий моніторинг», — зазначив глава місії.

Патрулювання було призупинено після того, як на Луганщині підірвався на міні автомобіль ОБСЄ: один спостерігач загинув, ще двох було контужено.

Відтак генсек ОБСЄ Ламберто Заньєр заявив, що організація уважніше ставитиметься до безпеки своїх спостерігачів на сході України.

«Ми сконцентрувалися на обговоренні української кризи, говорили про інцидент — кілька днів тому з'явилася перша жертва нашої діяльності в Україні. І ми з великою серйозністю підходимо до цієї проблеми, — сказав пан Заньєр за підсумками переговорів із російським міністром МЗС Сергієм Лавровим у Москві. — Повільний темп реалізації Мінських угод веде до розчарування, однак несправедливо, що часом наші власні

спостерігачі стають жертвою цього розчарування».

До речі, через загибель спостерігача пан Заньєр скоротив до мінімуму свій візит до Москви. Тоді як Лавров цинічно заявив, що Росія має намір наполягати на якнайшвидшому розслідуванні загибелі спостерігача ОБСЄ на Донбасі. Авто підірвалося на території, яку контролюють саме російські окупанти та бойовики.

При цьому розвідка штабу АТО повідомляє про підготовку бойовиками провокацій.

«Українські військові отримали оперативну інформацію щодо планування противником постановки бойового зіткнення за участю начебто української ДРГ на околицях села Новогригорівка з подальшим відходом «групи» на територію, підконтрольну Збройним силам України», — йдеться у повідомленні.

За даними розвідників, це інсценування потрібне окупантам саме через підрив у минулі вихідні автомобіля ОБСЄ і загибель спостерігача. Адже ворог хоче «покласти вину за загибель і поранення міжнародних спостерігачів на ЗСУ». Мовляв, подивіться, як їхні диверсанти вільно почувуються. ■

■ В ОКУПАЦІЇ

Донбас ставлять на коліна

Шахтарів на непідконтрольних Україні територіях відправляють у безстрокові відпустки та придушують народні акції протесту

Ірина КИРПА

Через плачевний стан вугільної галузі на непідконтрольній Україні території, чи Донбас усе стерпить?

— Бойовики сподівалися, що протестувальники побачать, сидять без роботи, без грошей та перспектив на майбутнє. Бойовики, які захопили шахти, спустили рознарядку: шахтарі у примусовому порядку повинні взяти відпустки за свій рахунок.

Кілька днів тому гірників шахти імені Засядька поставили перед фактом: робота підприємства на невизначений термін припинена. Незаплановані відпустки та регулярні затримки із зарплати стали спусковим гачком протестних настроїв у середовищі шахтарів в окупації. На сторінках соціальних мереж активісти почали розміщувати заклики до шахтарів та їхніх родичів вийти на масову акцію протесту й звернутися до очільника «ДНР» Олександра Захарченка. На думку людей, прийшла пора провести невідкладні заходи щодо поліпшення добробуту населення. Мітинг мав відбуватися ще 19 квітня у центрі Донецька. Та саме у цей день бойовики організували дитячий спортивний флешмоб на площі Леніна.

Так чи можливі в принципі протести людей на непідконтрольній Україні території, чи Донбас усе стерпить?

— Бойовики сподівалися, що протестувальники побачать, що площа зайнята дітьми, та просто розійдуться, — розповів журналіст «Громадського телебачення Донбасу» Віталій Сизов. — Та гірників це не зупинило. Люди швидко перемістилися до міністерства вугільної промисловості угруповання «ДНР».

На мітингу була підписана вимога до голови «ДНР» Захарченка, проте спілкуватися на цю тему з журналістами учасники протесту просто побоялися ...

На підконтрольній бойовикам території Донбасу протести більше асоціюються не зі свободою, а з підвалом, куди садять незадоволених владою. У незалежній профспілці гірників Донбасу говорять, що це не перший випадок, коли шахтарі в окупації протестують через безгрошів'я. Та довести свою правду людям не вдається, бо реакція бойовиків завжди однакова жорстока.

— Коли збунтувалася шахта Кірова, бойовики просто дали пару черг з автоматів над головами протестувальників — й

люди розбіглися, — розповів голова Незалежної профспілки гірників Донбасу Микола Волинко. — Подібна ситуація трапилася під час протесту на шахті Челюскінців, коли активістів народного опору кинули без суду та слідства до підвалу. Невдоволення людей карасться риттям окопів або ув'язненням у підвалі без права на амністію.

Незважаючи на звірства бойовиків, шахтарі не поспішають здаватися й продовжують спроби відстояти свої права, хоча кількість активістів, обурених через незаконні арешти, не збільшується. Наймасовіша хвиля невдоволення людей прокотилася по непідконтрольних Україні територіях Донбасу ще у 2016 році за часів так званої націоналізації ринків. Бойовики із застосуванням сили відбирали підприємства у власників. Аналітики тоді не сприйняли всерйоз протестні настрої людей з тієї причини, що мітингувальники не поставили під сумнів легітимність самопроголошеної влади.

— Влада не боїться народних бунтів, бо прекрасно розуміє, що люди поки що не готові до організованих повстань, — каже співголова громадської

■ А ТИМ ЧАСОМ...

Сергія Дубинського з позивним «Хмурий», що керував перевезенням російської установки «Бук-М», з якої, очевидно, збили пасажирський літак Малайзійських авіаліній MH-17, експерти Гетеборзького університету в Швеції ідентифікували за голосом.

Розслідування провело російське видання «Новая газета», яке записало розмову телефоном із Дубинським та надало дослідникам записи радіоперехоплення розмов, що стосувалися збитого «Боїнга». Аналіз провели в лабораторії Voxalys методом «сліпого тесту» без заурення в контекст і згідно з інструкціями Міжнародної асоціації криміналістичної фонетики та акустики (IAFPA).

«Указаний суворо технічний аналіз та інші зібрані нами свідчення підтверджують, що голос організатора транспортування комплексу «Бук» по території Донбасу «Хмурого» належить російському офіцеру Сергію Дубинському», — йдеться в матеріалі.

Нагадаємо, літак «Боїнг 777» авіакомпанії Malaysia Airlines, що виконував рейс з Амстердама в Куала-Лумпур, було збито 17 липня 2014 року в Донецькій області. Загинули 298 осіб, що перебували на борту. На даний час триває розслідування обставин трагедії, яке проводить міжнародна слідча група у складі експертів з Нідерландів, Малайзії, України, Бельгії та Австралії.

ініціативи «Правое дело» Дмитро Снегірьов. — Загрозу для себе вони побачать лише тоді, коли мітингувальники складуть чіткий план дій та розроблять свою програму щодо поліпшення життя людей на Донбасі.

Із тими людьми, які йдуть на протести в окупації, бойовики не церемоняться: людям у прямому сенсі цього слова затикають рота та кидають у темний підвал. Так, за спробу провести політичну акцію в центрі Донецька під час зняття з посади одного з лідерів бойовиків Андрія Пургіна людей хапали просто на вулиці та вивозили у невідомому напрямку.

Бойовикам більше подобається організовувати проплачені багатотисячні мітинги на свою підтримку.

— Людей просто організовано привозять на автобусах до певного місця, де вони діють за заздалегідь складеним сценарієм, — пояснив заступник голови місії ОБСЄ в Україні Олександр Хуг. — Це не природні збори громадян у штучно створених умовах.

Керівник центру громадських свобод Олександра Матвійчук розповів, що нові реалії життя на Донбасі породили сучасний вид народного вугільного мистецтва. Це графіті на стінах будинків у вигляді написів на кшталт «Донбас — це Україна», а також зображення синьо-жовтих прапорів. Інакше домішся Донбас вже добре знають, що за свою політичну позицію вони ризикують поплатитися життям, тому змушені йти на протест приховано та без афішування осіб мітингувальників. ■

■ ВІДЛУННЯ БІДИ

А що під саркофагом?

Наслідки Чорнобильської катастрофи — український фатум

Тарас ЗДОРОВИЛО

Трагічна аварія на ЧАЕС наприкінці квітня далекого 1986 року вже 31-й рік поспіль нагадує всьому світу про небезпеку, яку несе «мирний» атом. Наслідки техногенної біди ще не одне покоління українців відчуватиме на собі, адже, як вважають фахівці, за обсягом і різноманітністю наслідків ця катастрофа була найстрашнішою в історії людства.

Невеликою втіхою є запевнення голови Громадської ради при ЧАЕС Сергія Парашина (котрий у 1977—1986 роках був на ЧАЕС старшим інженером управління блоком, начальником зміни), що «в цьому році саркофаг над Чорнобильською АЕС введуть в експлуатацію. Скоріше за все, це буде в грудні. Усі роботи ведуться згідно з визначеними планами і термінами. Затримок немає і принципових проблем, що могли б відтермінувати введення в експлуатацію саркофага, немає». Характеристики нового саркофага: ширина — 257, висота — 108, а довжина — 150 метрів, вага конструкції разом із допоміжним обладнанням — 36 тис. тонн, будували його 3 тис. фахівців, час експлуата-

ції розраховано на сто років. Встановлювати конфаймент почали 19 листопада 2016 й відбувалося це шляхом насунання змонтованої споруди за допомогою спеціальної системи, яка складалася з 224 гідравлічних домкратів. Цю гігантську конструкцію рухали на 60 см за один цикл, і вже 29 листопада насунання арки було завершено.

Нагадаємо, що перший саркофаг, побудований над четвертим енергоблоком, що вибухнув, поступово руйнувався, а під ним, за офіційними даними, приховано 95% радіоактивних речовин від тієї кількості, яка була на момент аварії. Тож ще у березні 2004 року Європейський банк реконструкції та розвитку оголосив тендер на проектування, будівництво

і введення в експлуатацію нового саркофага для ЧАЕС. Переможцем тендеру в серпні 2007 року була визнана компанія NOVARKA, спільне підприємство французьких компаній Vinci Construction Grands Projets і BOUYGUES.

Країни-донори назбирали на будівництво нового укриття та сховища відпрацьованого ядерного палива близько 980 мільйонів євро, проте загальна вартість проекту — 2,15 млрд. доларів. Усі витрати ретельно контролював ЄБРР. Фінансування проекту, яке забезпечували міжнародні донори (переважно ЄБРР, Європейська комісія та США), після його завершення у кінці 2016 року міжнародної участі не передбачає. Тож, швидше за все, в подальшому Україна буде змушена самостійно розробити національну стратегію управління ядерними відходами на наступні десятиліття.

Додамо, що з нагоди сумних роковин в Україну 26 квітня прибуде президент Білорусі Олександр Лукашенко, аби спільно з українським Президентом ушанувати пам'ять загиблих у Чорнобильській катастрофі та віддати низку об'єктів на ЧАЕС. ■

■ ДО РЕЧІ

Радіобіологи наголошують, що наслідком опромінення фактично всіх українців є й буде помітне збільшення кількості захворювань щитоподібної залози, очей, випадків лейкемії, анемії, алергій тощо. За короткий час дії радіоактивного йоду-131 у перші дні після вибуху, опромінення ним щитовидної залози понад допустимі норми отримали щонайменше 40 тис. дітей і 150 тис. дорослих українців. Щодо справжніх ліквідаторів, то їх померло вже декілька тисяч саме через променеву хворобу, а всі інші — важко хворіють. Не варто забувати й про радіоактивний бруд, що потрапив у підземні води. Водні птахи, що харчуються у мулі, — розносять радіонукліди далеко поза межі 30-кілометрової зони.

Світлана МИЧКО

Замість чергової сесії Тернопільської міськради перед її приміщенням відбулися події, внаслідок яких двоє депутатів опинились у лікарні, а ще кілька звернулися в поліцію з заявами, у відповідь на які розпочато кримінальне провадження за статтею 351 ККУ — «перешкоджання діяльності народного депутата України та депутата місцевої ради».

Щоб читачі зрозуміли суть події, необхідно коротко розповісти про те, що їй передувало. Не так давно на сесії Тернопільської міськради були проголосовані зміни до Генерального плану Тернополя, проти яких тривалий час принципово «воювали» громадські активісти, журналісти та частина самих депутатів, бо цими змінами узаконювалась забудова значної частини зеленої зони міста. В зазіханні влади на парки, сквери та прибудинкові території не підтримали міського голову-«свободівця» і троє депутатів від цієї партії — Іван Сороколіт, Роман Навроцький та Ігор Турський. Після цього, приписавши всі можливі «протипартійні» гріхи, політвиконком ВО «Свобода» прийняв рішення про виключення їх із партії та фракції у міськраді, а також було поставлено вимогу скласти мандати. Якби це були якісь «сірі» рядові представники тягнібоківської політсили, можливо, так воно б і сталося. Однак справа в тому, що ці троє належать до когорти найвідоміших міських депутатів, які мають підтримку й у громадських активістів, і у виборців, адже, на відміну від

■ ПРОТИСТОЯННЯ

«Свобода» проти громади?

Під Тернопільською міськрадою розгорівся політично-кримінальний скандал

Сутинка біля входу в Тернопільську міську раду.
Фото Ольги ПОПОВОЇ.

багатьох інших, все-таки переймаються їхніми інтересами. Тож хлопці відмовилися складати мандати. «Якщо у третій осіб є бажання, щоб я склав мандат, то їм треба поспілкуватися спочатку з тими, хто мене обирає, — коментує ситуацію Іван Сороколіт. — Коли в рамках чинного законодавства зберуть підписи, буде пройдено всі процедури, за мандат ніхто не триматиметься. Але зараз складання мандата з мого боку якраз і буде моєю зрадою виборців».

У «Свободі» «неслухняних» не люблять, тож питання складання трьох

згаданими депутатами повноважень вирішили винести на сесію, а їх самих туди, на всяк випадок, не допустити. Для цього і зібрали під приміщенням натовп «вірних» свободівців із плакатами проти «зрадників», кричалками-ганьбильками, сміттевими баками і таким іншим. Як потім виявилось, більшість із того натовпу чомусь виявились не тернополянами, а дехто навіть з іншої області. Зате коментарі на підтримку «акції проти зрадників» роздавав не будь-хто, а народний депутат від «Свободи» Михайло Головка, керував нею інший відомий

свободівець — голова постійної комісії з питань місцевого самоврядування, законності, правопорядку (!), регламенту та депутатської діяльності Володимир Стаюра. Втім опальні депутати теж не залишилися наодинці — підтримати їх прийшли виборці та громадські активісти, приєдналися і колеги по депутатському корпусу. При цьому двоє з них серйозно постраждали — один отримав хімічний опік очей через застосування блокувальниками перцевого балончика, в іншого тріснула судина ока, бо хтось із натовпу шпурнув йому в обличчя яйце.

Швидше за все, під міськрадою відбулися б і більш серйозні сутички, однак і правоохоронців на місці події вистачало. А от представники фірми, яка здійснює охорону міської ради, чомусь самоусунулися від наведення порядку. Сесію в результаті описаних подій перенесли на невизначений термін із констатацією, що ... не було кворуму і щоб не загострювати ситуацію. А міський голова-свободівець в офіційному коментарі на сайті міськради пошкодував, «що тернополяни стали заручниками трьох депутатів, які були виключені з партійних списків». Так що продовження, швидше, обов'язково буде... ■

■ СТОЛИЦЯ

Урни як прикраса

Оновленим Подолом можна буде гуляти вже у травні

Олена КАПНІК

У столиці закінчують реконструкцію наземної частини Поштової площі. Вже на початку травня оновлена місцина на Подолі буде доступна для киян та гостей міста. Тут відкриють заклади харчування, встановлять сучасні скульптури, а також обладнають пандуси для маломобільних груп населення, кажує у КМДА.

20 травня, напередодні Дня Києва, відбудеться відкриття оновленого Київського велотреку. «Він стане спортивним хабом не тільки для велосипедистів, а й місцем проведення дозвілля для всіх прихильників спорту. Ми облаштуємо цілісну спортивно-паркову зону за рахунок об'єднання території велотреку та прилеглої сквери. І я запрошую всіх киян на відкриття Київського велотреку — у цей день ми проведемо велопарад та влаштуємо справжнє шоу за участі спортсменів та артистів», — розповідає мер столиці Віталій Кличко.

До слова, під час реконструкції Поштової площі знайшли чимало артефактів. Зараз тривають консультації з фахівцями щодо музеєфікації унікальних знахідок. За словами Віталія Кличка, наразі розглядають варіанти щодо облаштування музейної частини комплексу. Міська адміністрація звернулася по допомогу до закордонних науковців із питанням, яким чином можна зберегти унікальні знахідки.

За словами мера, також зараз тривають консультації з облаштування Річкового вокзалу. Попри те, що декілька років тому він перейшов у приватну власність, його реконструюють, пообіцяли нові власники. Крім того, спеціально до Євробачення пообіцяли запустити річковий трамвай. Він курсуватиме від Річкового вокзалу до Міжнародного виставкового центру.

Віталій Кличко також розповів, що незабаром у центральній частині міста встановлять нові сміттєві контейнери та урни: «Вони не лише поліпшать естетичний вигляд міста, а й допоможуть ефективніше вирішувати проблему утилізації сміття. Так, у першій партії буде близько 90 таких контейнерів. Також у парках міста, в громадських місцях встановимо близько 200 нових урн об'ємом до 100 літрів».

До слова, у 2018 році в Києві планують створити велике пішохідне кільце: Андріївський узвіз — Конрактова площа — вул. Сагайдачного П. — Поштова площа — пішохідна алея — сходи Магдебурзького права — пішохідно-велосипедний міст через Володимирський узвіз — Володимирська гірка. Також на деяких вулицях Подолу створять велодоріжки. Проект, окрім усього, передбачає велопарковки і прокат велосипедів. ■

■ ТРАГЕДІЯ

Фатальні сірники

Під час пожежі задихнулися двоє маленьких дітей

Людмила НІКІТЕНКО
Черкаси

У Черкасах у понеділок сталася трагедія у житловому будинку на вулиці Хоменка. Там в одній із квартир загинули двоє маленьких дітей.

«До оперативного-координаційного центру Управління ДСНС надійшло повідомлення про сильне задимлення у під'їзді. Вже через сім хвилин на місце надзвичайної події прибули рятувальники 3-ї державної пожежно-рятувальної частини.

Через густий дим у приміщенні наші бійці змушені були працювати в апаратах на стисненому повітрі», — розповідає «Україні молодій» Костянтин Проценко, речник керівника Управління ДСНС України у Черкаській області.

Увійшовши до квартири на третьому поверсі, рятувальники в коридорі, а згодом і в одній із кімнат, знайшли та винесли на вулицю німечого чоловіка та двох дітей, 2014 та 2015 року народження, яких передали медикам швидкої медичної допомоги. Але, на жаль, попри зусилля лікарів урятувати життя дітям не вдалося. А 90-річного чоловіка у важкому стані було доставлено до 3-ї міської лікарні. Його стан залишається важким.

«На сьогодні основна версія загоряння квартири — це ігри старшого хлопчика з сірниками», — говорить Костянтин Проценко.

Чому двоє малих дітей були вдома з німечим стареньким — з'ясовують правоохоронці. ■

Олекса Підлуцький

МЕДІА ДЛЯ МАС

Росія кривих дзеркал

Міфи путінської пропагандистської війни проти України

Про дружбу Сталіна з Гітлером

За великим рахунком, практично кожен із численних російських міфів про сучасну Україну заслуговує на розлогу аргументовану полеміку і міг би стати темою окремої статті. Проте спробуємо згадати хоча б найпоширеніші — з суперкоротким їх спростуванням, або продемонструємо, як писав Михайл Булгаков, «сеанс чорної магії з її викриттям».

Отже, міф перший — нинішня Україна «нацистська (неонацистська) держава». А відтак лугандонські сепаратисти разом із російськими «добровольцями» та «відпускниками» захищають Росію і світ від «фашистів». Це твердження є настільки абсурдним і відірваним від реальності, що його навіть спростувати важко. Приблизно так, як заяву, що кожний дорослий росіянин має на лобі, трохи вище перенісся, риг довжиною 12-16 сантиметрів.

Політична система сучасної України не має нічого спільного з системою нацистської Німеччини, жодна більш-менш впливова українська політична сила навіть віддалено не схожа на гітлерівську НСДАП. Утім російські пропагандисти знайшли точкі дотику: перша — нібито на щитах бійців якогось добровольчого батальйону було розміщено «стилізовану свастику»; друга — героїзація Бандери, який, будімо, був не тимчасовим ситуативним союзником Гітлера, а «вірним слугою нацистів». Хоча підстав називати так багаторічного в'язня нацистських концтаборів, два рідні брати якого загинули в гітлерівських катівнях, набагато менше, ніж претензій до все ще шанованого у Росії Йосипа Сталіна, який у листопаді 1939 року підписав Договір про кордон і дружбу з Гітлером і майже два роки був найближчим союзником III Рейху.

Наступний антиукраїнський міф — наша країна «повністю контролюється сіоністами». Вся російська інтернет-спільнота добре «знає», що Вальцман, Капітельман та Етінзон — це справжні прізвища відповідно Петра Порошенка, Юлії Тимошенко та братів Кличків. Для того, щоб перебороти когнітивний дисонанс, який виникає від віртуального поєднання нацизму з сіонізмом, було винайдено «втончений» термін «жидобандерівці», щось на кшталт «смаженої криги».

Узагалі, в кривому дзеркалі російської пропаганди України «перебуває під зовнішнім управлінням». Чим саме? Тут відповіді варіюються. Окрім уже згаданого «світового сіонізму», який свідомо провокує «війну слів'ян між собою на сході України», найчастіше фігурує «вашингтонський обком». Еліта Сполучених Штатів, стверджують московські пропагандисти, відвічно вважає своєю головною геополітичною метою знищення Росії чи принаймні кардинальне послаблення її позицій на світовій арені. Одночасно російська пропаганда співає пісню про якусь «особливу духовність росіян», яка викликає «заздрість» у «меркантильної західної цивілізації».

Масова російська свідомість узагалі відкидає можливість

Малюнок Володимира СОЛОНЬКА.

справжніх союзницьких відносин між різними державами, побудованих на реальній, а не декларативній взаємній повазі до національних інтересів. Пересічний росіянин бачить такі відносини лише в системі координат «господар—холоп» і щиро переконаний, що такі потужні і впливові в сучасному світі держави, як, скажімо, Німеччина чи Японія, є лише «холоуями» Сполучених Штатів і запровадили, наприклад, антиросійські санкції після захоплення українського Криму і вторгнення на Донбас за «наказом» із Вашингтона. Питання ж про власну волю України та її інтереси в геополітичних питаннях для більшості росіян на-

дає на родючий ґрунт. Іншої ж моделі міждержавних відносин російська масова свідомість не знає і не може собі уявити.

Російська пропаганда намагається ставити під сумнів законність та легітимність нинішньої української влади, попри те, що вона була сформована в результаті абсолютно демократичних президентських та парламентських виборів, визнаних усім світом, включно навіть із кремлівським режимом. Натомість журналісти провідних російських видань постійно ведуть мову про «київську хунту», «сили, які захопили владу в результаті військового перевороту», а Петра Порошенка «Комсомоль-

Той, хто ментально є рабом, просто не здатний повірити в існування інших персонажів, окрім раба і рабовласника.

віть не стоїть. Той, хто ментально є рабом, просто не здатний повірити в існування інших персонажів, окрім раба і рабовласника.

Коли сепаратистів називають рятівниками

Минулого літа в Греції один російський турист дуже настійливо допитувався в автора статті, хто і скільки платив українцям, які виходили на київський Майдан. Запевнення, що ніхто і ніскільки, бізнесмен середньої руки із Самари сприймав із поблажливою посмішкою: «Не будете ж ви стверджувати, що деякі чи там сотні тисяч українців не розуміють, що від жодного з них особисто нічого не залежить і всі питання розвитку будь-якої країни вирішуються нагорі? Хто бо мерз на морозі та піддавав ризику своє здоров'я і навіть саме життя просто так? Вам, мабуть, дуже добре платили». Ця жертва російського багатокілового колективного історичного досвіду і новітньої кремлівської пропаганди викликала тоді асоціацію зі старою вокзальною повією, яка щиро переконана, що ніякого кохання в світі не існує, а жінка в принципі може віддаватися чоловікові винятково за гроші.

Відтак твердження російської пропаганди про те, що Україна після Майдану просто «поміняла собі господаря», в головах більшості громадян Росії па-

го патріархату, який давно вже вправ у гріх цареслав'я і служить не стільки Богу, скільки реставрації імперії, просуваючи потворну антихристиянську ідею «руського міра».

Російській пропаганді вдалося «приватизувати» в масовій свідомості свого населення перемогу над нацизмом у II Світовій війні. Якщо роль у цій спільній перемозі союзників СРСР по антигітлерівській коаліції всіляко применшувалася та замовчувалася ще за радянських часів, то останніми роками росіяни намагалися витравити з історичної пам'яті роль неросійських народів СРСР у розгромі нацизму. Апофеозом цього стала блюзнірська заява Володимира Путіна про те, що росіяни перемогли б Гітлера і без допомоги України, тому що вони, будімо, «народ-переможець». У цілому ж нинішня російська еліта та її ідеологічна обслуга намагаються використовувати перемогу в тій давній уже війні як індульгенцію для сучасної Росії за будь-які злочини та акти агресії щодо своїх сусідів.

У російській масовій свідомості міцно вкоренився абсолютний брехливий міф, що їхня країна всі роки після розпаду СРСР «утримувалася», «годувала» всі пострадянські республіки і в першу чергу Україну. На чому, окрім голосливих заяв, базується цей міф, — встановити не вдалося. Навпаки, протягом останніх десятиріч Росія в економічних відносинах з Україною вкрай жорстко та брутално обстоювала свої економічні інтереси, шантажем та залякуванням вириваючи для себе невиправдані пільги та вигоди, на кшталт найвищої у Європі ціни на російський газ для України і найнижчих у Європі тарифів на транзит цього газу — через територію України. Особливо цинічно звучать твердження про «благодіяння» Росії щодо українських заробітчан, яких ця країна, мовляв, «рятує від голодної смерті». Те, що ці працівники без жодних соціальних гарантій, за занижену платню створюють матеріальні блага для Росії і утримують на плаву економіку цієї держави, навіть не спадає на думку більшості росіян, а увага до цього аспекту проблеми українських заробітчан у Росії є абсолютним табу для російських медіа.

Відповідно до спотвореної картини світу, яку старанно створює в головах своїх громадян і частини українців російська пропаганда, українські збройні сили на Донбасі ведуть «війну проти власного народу», «шахтарів та трактористів», «обстрілюють мирні міста» та «вбивають старих і дітей». До якого ж ступеня цинізму треба дійти, щоб назвати «мирним» місто, захоплене озброєними бойовиками? Ані московський гереушник Стрелков, ані уродженець Республіки Комі Моторола, ані багато тисяч російських військовослужбовців на нашій землі ніякого відношення до народу України не мають, а за всіма законами є міжнародними терористами.

Щодо «вбивств мирних мешканців», то Путін майже три роки тому пообіцяв, що поставить свої війська за спиною мирних мешканців Донбасу, і «хай українці спробують стріляти в жінок та дітей». Цієї тактики «ополченці» Донбасу дотримуються. Наші хлопці у жінок і дітей не стріляють.

Новітні російські міфи про Україну є абсолютно брехливими, хоча це не заважає більшості росіян вірити в них. ■

МАРНІ СПОДІВАННЯ

Всихає рука, що дає

США скоротять фінансову допомогу
Україні майже на 70 відсотків

Ігор ВІТОВИЧ

Адміністрація США має намір скоротити фінансову допомогу Україні в 2018 році майже на 70%, повідомляє видання Foreign Policy («Закордонна політика») з посиланням на таємний документ на 15 сторінках. У ньому йдеться про урізання закордонної допомоги у новому бюджетному році, який потрапив у розпорядження видання. Початково Вашингтон планував виділити Києву 570,94 млн. доларів, але ця сума в остаточному варіанті була зменшена до 177,88 млн. доларів. Помічник держсекретаря США з питань Європи та Євразії Бріджит Брінк ще до оприлюднення документа американським виданням заявила, що допомога Україні з американського бюджету буде зменшена.

Урізання відбувається в рамках обіцяних Трампом загальних скорочень на закордонну допомогу і стосується всіх країн на всіх континентах, які фінансував Вашингтон. Із викладеного на сайті Foreign Policy проекту документа, що збільшення фінансування планується лише окремим країнам, у конфлікти в яких задіяні американці. Так, наприклад, фінансова допомога США Гракку збільшується на 150%. Стосовно Європи, то з наступного року зменшується на 100 відсотків (тобто повністю припиняється) фінансова допомога з бюджету США Азербайджану, Білорусі, Чорногорії та Польщі. До речі, Польща — єдина з країн

ЄС, що отримувала фінансову допомогу від США. Урізається допомога Албанії (-65,3%), Вірменії (-77,3%), Боснії і Герцеговині (-27,1%), Грузії (-41,1%), Косово (-31,7%), Македонії (-31,0%), Молдови (-47,4%) та Сербії (-32,6%).

Витрати ООН, на думку президента США Дональда Трампа, також «вийшли з-під контролю». Тому він має намір скоротити витрати США на миротворчі цілі всесвітньої організації. Трамп заявив у понеділок, 24 квітня, на зустрічі з послами 15 країн-членів Ради Безпеки ООН, що бюджет Організації Об'єднаних Націй має бути переглянутий у бік його зменшення, інформує агенція Фра.

На думку Трампа, ефективність ООН досить низька, у той час як організація має «величезний потенціал». «Члени ООН повинні зібратися, щоб обговорити недоліки та роздуть бюджет», — зауважив він. Також Трамп назвав «несправедливим» те, що США сплачують настільки велику частку — 22 відсотки від основного бюджету ООН, який становить

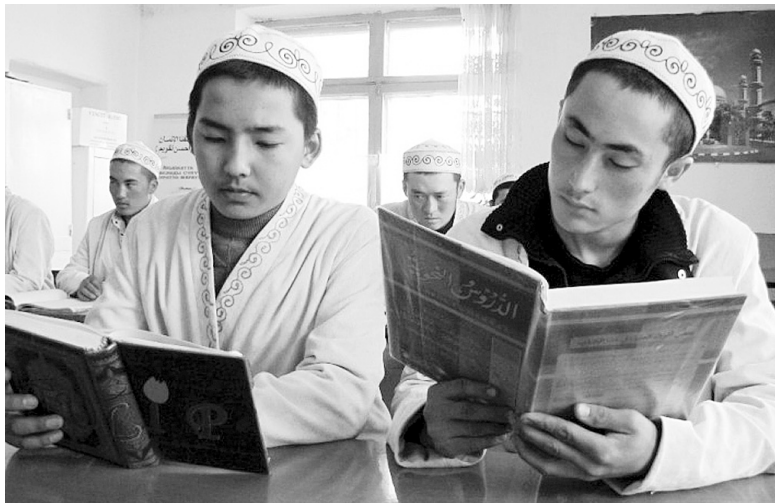
А ТИМ ЧАСОМ...

Найближчої суботи виповнюється 100 днів президентства Дональда Трампа. Цей традиційний для всіх лідерів «випробувальний період» минає для господаря Білого дому невтішно. У проведеному перед «круглою даєю» опитуванні 53 відсотки американців негативно оцінили діяльність Трампа у перші 100 днів правління країною. Підтримують діяльність нового президента США лише 40%. Це одна з найгірших оцінок з усіх 11 президентів, які очолювали США в повоєнний період 1953—2017 років. Лише президент Джеральд Форд у 1974 році після 100 днів мав менший рейтинг — 48%.

5,4 мільярда доларів. Крім того, США сплачують 28,5 відсотка від щорічного миротворчого бюджету ООН, який становить 7,9 мільярда доларів.

За словами Трампа, Вашингтону слід більш ніж на чверть зменшити видатки на дипломатію та міжнародну допомогу, а також суттєво урізати внесок до миротворчого бюджету ООН. Відтак можна поставити хрест на очікуваннях Президента Петра Порошенка про залучення наглядю за конфліктом на сході України миротворців ООН. Може, це й на краще, бо дасть усвідомлення, що потрібно мати власну волю і сили вирішувати такі проблеми. Багаторічний і багатий досвід діяльності миротворчих сил ООН демонструє, що вони нічого не вирішують і нікому не допомагають. Присутність голландського миротворчого загону ООН у боснійському місті Сребреница аж ніяк не завадила сербським націоналістам убити та закатувати на очах «миротворців» у 1995 році від семи до восьми тисяч боснійських мусульман. Це був найбільший військовий злочин у повоєнній історії Європи, який скоїли в оголошеній Радою Безпеки ООН «зоні безпеки». ■

ПРІОРИТЕТИ

Національний код
плюс знанняЯкщо освіченість стане головною цінністю
— націю чекає успіх

Нові гуманітарні знання. 100 нових підручників казахською мовою.

Степан ПЕТРЕНКО

Масштабні зміни Казахстану неможливі без перетворення суспільної свідомості — такий лейтмотив статті Президента країни Нурсултана Назарбаєва, опублікованої днями в ЗМІ під назвою «Погляд у майбутнє: модернізація суспільної свідомості». У ній викладені тези глави держави про те, як казахстанському суспільству зробити крок у майбутнє. А вже світові тенденції дають можливість вийти на абсолютно новий рівень розвитку.

Розпочати в країні масштабні перетворення повинні супроводжуватися випереджаючою модернізацією суспільної свідомості, — пише Президент. Перша умова модернізації нового типу — збереження своєї культури, власного національного коду. Потрібно зробити кращі традиції народу важливою умовою модернізації. Кожен повинен виділити для себе найважливіше, щоб запропонувати щось вигірне на регіональних і глобальних ринках. І це не тільки матеріальний продукт, а й інтелект, і знання. У числі передумов виступають такі фактори, як комп'ютерна грамотність, знання іноземних мов і культурна відкритість. Тому програма «Цифровий Казахстан» і програма тримовності, і програма культурної і конфесійної згоди — частини підготовки нації до життя в XXI столітті, зазначає Президент.

Національні традиції і звичаї, мова і музика, література — національний дух повинні вічно залишатися з народом, — наголошує Президент. У найближчі десятиліття половина всіх професій зникне, і в таких умовах успішно жити зможе лише високоосвічена людина. Тому Казахстан у числі найпередовіших країн за часткою бюджетного фінансування галузі освіти. Якщо в системі цінностей молоді освіченість стане головною цінністю, націю чекає успіх, — переконаний Нурсултан Назарбаєв.

У своїй статті Нурсултан Назарбаєв представив план дій на найближчі роки. Названо шість конкретних проектів, які можна розвинути в майбутньому. Перш за все, необхідно почати роботу для поетапного переходу казахської мови на латиницю. Це означає, що саме з цього часу в усіх

сферах потрібно почати перехід на латинський алфавіт — це і діловодство, і періодика, і підручники.

Другий проект під назвою «Нове гуманітарне знання. 100 нових підручників казахською мовою» з суспільних і гуманітарних наук необхідно перекласти на казахську мову і дати можливість молоді навчатися за кращими світовими зразками.

Далі в статті пропонується програма «Туган ів», її сенс полягає в організації серйозної краєзнавчої роботи в галузях освіти, екології та благоустрою, вивченні регіональної історії, відновленні культурно-історичних пам'яток та культурних об'єктів місцевого масштабу.

Ще один важливий проект — «Духовні святині Казахстану», або, як кажуть вчені, «Сакральна географія Казахстану». Питання в тому, щоб пов'язати в національній свідомості воедино комплекс пам'яток, стародавні комплекси Східного Казахстану і сакральні місця Семиріччя. Всі вони утворюють каркас нашої національної ідентичності, акцентується увага в президентській статті.

Проект під назвою «Сучасна казахстанська культура в глобальному світі», завдяки якому про Казахстан дізнаються не тільки за ресурсами нафти і зовнішньополітичними ініціативами, а й за культурними досягненнями країни. 2017 рік має стати вирішальним у значенні того, що необхідно показати світ у галузі культури, — підкреслив Назарбаєв.

Шостий проект — «100 нових осіб Казахстану» — покликаний звернути увагу суспільства на сучасність, на історію кращих наших сучасників. Це історія 100 конкретних людей із різних регіонів, які досягли успіху за чверть століття Незалежності.

Держава і нація — не статична конструкція, а живий організм, що розвивається. Щоб жити, потрібно мати здатність до осмисленої адаптації, зазначає Нурсултан Назарбаєв. Час не зупиняється, а значить, модернізація, як і сама історія, триває. На зламі епох у Казахстані є унікальний історичний шанс через оновлення і нові ідеї власноруч будувати майбутнє, наголошує глава держави. ■

ПРОРИВ

Африку щеплять від малярії

Винайдено вакцину від небезпечної хвороби,
яка повернулася в Європу

Олег БОРОВСЬКИЙ

Великим проривом у медицині як медики, так і політики вважають завершення розробки першої у світі вакцини від малярії. Вже незабаром її отримає Африка. На думку фахівців Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ), новий препарат може запобігти сотням тисяч смертей у світі щороку.

Дослідження і розробка вакцини тривали майже 30 років і обійшлися в півмільярда доларів. За цей час мільйони осіб не дочекалися рятівного препарату: малярія щороку вбиває близько півмільйона людей. Та значно більше життів тепер буде врятовано.

Три африканські країни — Гана, Кенія і Малаві — зможуть першими скористатися вакциною. Пілотні програми щеплень розпочнуться 2018 року і ними будуть охоплені загалом 750 тисяч дітей. Кожна дитина має отримати чотири дози препарату під назвою RTS,S. ВООЗ визнає, що,

з організаційної точки зору, це буде дуже складна кампанія. Засіб треба вводити, точно дотримуючись чотирьох часових інтервалів: через місяць, через три місяці і через півроку після першого щеплення. Чи буде населення Африки достатньо свідомим і готовим дотримуватися цього графіка?

Найчастіше хвороба вражає дітей молодше п'яти років. Саме на цю вікову групу припадає три чверті смертей. ВООЗ попереджає, що під загрозою зараження малярією перебувають понад три мільярди людей в усьому світі. 2015 року було зареєстровано 214 мільйонів випадків зараження і 438 тисяч смертей від цієї хвороби.

Європейці також не повинні втратити себе думкою, що на нашому континенті ця страшна хвороба подолано. Минулого року вона повернулася до Європи. Її принесли з собою біженці. У Греції, яка є одним із головних перевалочних пунктів на шляху мігрантів до заможної Західної Європи, від

Малярію розповсюджують комари.

січня до середини серпня минулого року було зареєстровано 65 випадків цієї тропічної заразної хвороби. Переважна більшість хворих заразилися за межами Греції. У половині випадків заражені прибули з Індійського півострова чи африканських країн. Чеговеро заразилися вже в Греції від інших хворих. Малярія в Греції була повністю подолана 1974 року. В наступні 30 років реєстрували окремі випадки захворювання, але в осіб, які здійснювали подорожі до країн Азії чи Африки. Райони Греції, де виявляють випадки малярії, переводять на карантин. Йдеться головним чином про центральні райони країни, Целопоннес та район міста Салоніки на півночі країни. Водночас немає жодної гарантії, що мігранти не рознесуть хворобу всією Європою. ■

СПЕЦФОНД

Гроші на дотації знайшли

Аграрії отримують обіцяну фінансову підтримку за рахунок конфіскації

Олена ЯРОШЕНКО

Уряд затвердив порядок розподілу конфіскованих коштів. Згідно з прийнятим рішенням, 2,5 мільярда гривень, а це 22 відсотки від загального обсягу спецконфіскації, надійдуть до спецфонду бюджетної програми підтримки аграріїв. Завдяки цим коштам обіцяні на цей рік бюджетні дотації агросектору виплатять у повному обсязі відповідно до заявлених цифр.

Суттєва частина підтримки за новою програмою виплати агродотації передбачалася саме зі спецфонду, який треба було якимось чином наповнити не лише деклараціями, а й реальними грошима. І тільки тепер можна говорити, що питання вирішено. «Всі цифри, які ми декларували щодо держпідтримки на 2017 рік, це вже існуючі кошти, — повідомив міністр аграрної політики та продовольства Тарас Кутювий. — На сьогодні спецфонд наповнений відповідно до прийнятих рішень. Тому питання квазіаккумуляції, яке було найбільш болюче, закрито. Аграрії отримують дотації у повному обсязі». Згідно з новою програмою, за планом першого місяця між аграріями розподілено 79 мільйонів гривень дотаційних коштів. ■

НОВИНИ ПЛЮС

Волонтерське лісництво

Майже тридцять тисяч добровільних помічників уже взяли участь у всеукраїнській акції «Майбутнє лісу в твоїх руках», яка розпочалась 21 березня, у Міжнародний день лісів. Учасниками акції стали мешканці всіх регіонів України, у тому числі й у Донецькій та Луганській областях. Школярі, студенти, представники засобів масової інформації та громадськості разом із лісниками посадили майже три тисячі гектарів лісу. Лісники ж організували тисячі ознайомчо-пізнавальних заходів та благоустрій дитячих садочків, шкіл, алей, скверів та парків. Загалом із початку року лісогосподарські підприємства, які входять до сфери управління Державного агентства лісових ресурсів України, висіяли і посадили лісу на площі 29,1 тисячі гектарів, значно перевиконавши план.

М'ясо до рису

Україна отримала можливість експорту червоного м'яса на китайський ринок. Під час зустрічі голови Державної служби України з питань безпеки харчових продуктів та захисту споживачів Володимира Лапи та представників місії Китайської Народної Республіки цю перспективу розглядали з точки зору уніфікації законодавчих актів двох країн. Україна інтенсивно працює, щоб привести свою систему державного контролю безпеки до якості харчових продуктів до вимог більшості країн світу, у тому числі й Китаю. Тільки за останні роки ми отримали можливість експорту молочної продукції до країн ЄС та до КНР. Динамічно розвивається структура експорту м'яса птиці в ЄС, країни Північної Африки, Близького Сходу, Південно-Східної Азії, активувалася робота над розширенням ринків збуту яловичини.

Добрив поки що вистачило

Українські аграрії забезпечені мінеральними добривами для виконання всього комплексу весняно-польових робіт. Про це повідомив директор Департаменту землеробства та технічної політики в АПК Мінагрополітики Володимир Топчій під час інтерв'ю одному з українських телеканалів.

За оперативними даними з областей, сільськогосподарські підприємства на кінець квітня придбали мільйон 34 тисячі тонн поживних речовин — 108 відсотків до заявленої потреби. Більшість областей України забезпечені ними в повному обсязі. Всі регіони завершили раннє весняне підживлення озимих культур азотними добривами. З початку весняно-польових робіт господарства внесли 594 тисячі тонн поживних речовин, майже на 69 тисяч тонн більше, ніж торік. Усього впродовж весняно-літніх польових робіт передбачається використати 958 тисяч тонн поживних речовин. Українських аграріїв досі хвилює ситуація, пов'язана із зупинкою роботи вітчизняних хімічних підприємств. Адже, згідно з укладеними контрактами, вони раніше внесли стовідсоткову передплату вартості мінеральних добрив азотної групи обсягом до 300 тисяч тонн на загальну суму майже два мільярди гривень. Тому сподіваються на швидке відновлення виробничих потужностей підприємств і виконання заводами договірних зобов'язань. ■

ТЕНДЕНЦІЇ

Експортери «на коні»

Цінові пропозиції на внутрішньому ринку зернових та олійних гальмують

Оксана СОВА

Пшениця дорожчає, кукурудза дешевшає

За результатами останнього тижня котирування пшениці зросли на всіх головних торгових майданчиках світу. Як пояснює Валерія Пекін, аналітик компанії «Фенікс-Агро», для ключового ринку США основним фактором для росту цін стало відставання посівної кампанії порівняно з минулим роком: там встигли засіяти лише 5 відсотків традиційних площ порівняно з 11 відсотками на ту саму дату. Європейський ринок зернових підтримувало зниження прогнозу кінцевих запасів зернових у Франції в поточному сезоні та несприятлива погода на більшій частині Західної Європи. Окремим вагомим фактором стала перспектива турецького імпорту: Франція розраховує перекрити потребу Туреччини в пшениці на тлі її торгових протиріч із Росією.

По зерновій кукурудзі також спостерігається висхідний напрям, який пов'язують із затримкою посівної кампанії в США. Хоча на цей ринок продовжують тиснути достатні минулорічні запаси та прогноз великого урожаю кукурудзи цієї весни в Аргентині та Бразилії.

На експортному ринку України поки що ціни попиту та пропозиції лишаються стабільними. Активність експортного ринку пшениці також. При цьому на внутрішньому ринку в деяких випадках спостерігається зниження закупівельних цін. Це пояснюють активним збутом зернових аграріями, які почали посівну кампанію

Вітчизняні експортери-посередники швидко реагують тільки на зниження закупівельних цін на світових ринках зерна.

Фото з сайту agronews.org.

і активніше позбавляються від запасів, потребуючи обігових коштів.

За результатами минулого тижня, з українських морських портів було відвантажено 1 мільйон 251 тисячу тонн кукурудзи, що стало рекордом. За рахунок такого активного експорту деколи спостерігалось навіть підвищення закупівельних цін на внутрішньому ринку.

Олійні стабільні

Котирування соєвих бобів на біржі СВОТ останнім часом змінювалося в обидва боки, проте, за підсумками тижня, найбли-

жчі контракти по олійних зміцнилися. Підняття ціни сприяв підвищений прогноз імпорту Китаєм у поточному сезоні: до 88 мільйонів тонн проти 87, що очікувалось раніше. На цьому тлі децю зміцнилися ціни на рослинні олії (в тому числі на соняшникову) на європейському ринку. Так, за підсумками тижня ціна на останню зросла на 5 доларів — до 780 доларів за тону. Але експортний ринок України не встиг інтегруватися у зміни світового ринку: внутрішні ціни попиту лишилися на попередньому рівні, варіюючи в межах 715—720 доларів для трав-

невих-червневих поставок на базисі FOB. На експортному ринку соняшникового шроту спостерігалось зниження цін через надлишок пропозиції. У портах ціни попиту варіювалися в межах 140—155 доларів за тону на базисі СРТ та 160—165 доларів на базисі FOB. На внутрішньому ринку олійно-екстракційні заводи закуповували насіння соняшника за 10,6-11,1 тисячі гривень на базисі СРТ-підприємств.

Соняшникову олію та соняшниковий шрот збували, відповідно, по 21,3-21,65 та 4,6-4,9 тисячі гривень за тону. ■

СПІВПРАЦЯ

Спільна мова — фактор інвестиційний

Закарпаття стало регіоном підтримки українських підприємців угорським урядом

Оксана СОВА

Україна та Угорщина мають розвинене агропромислове та багато напрямів для створення спільних цікавих проектів. Вільних ніш для активізації продуктової торгівлі також чимало. Минулого тижня в угорському місті Кішварда пройшов давно анонсований українсько-угорський аграрний бізнес-форум, розрахований на тісніше знайомство та можливе співробітництво безпосередніх виробників агропродукції з обох боків. З угорської сторони у ньому взяли участь міністр національного розвитку Міклош Шестак, державний секретар із питань державних земель міністерства землеробства Мартон Орш Бітай.

«Наші країни є сусідами, тому особливу зацікавленість викликає прикордонне співробітництво. Як Угорщина, так і Україна мають добре розвинені сільськогосподарські сек-

тори, тому потенційно існує чимало цікавих напрямів для спільних проектів та збільшення обсягів двосторонньої торгівлі», — вважає заступник міністра аграрної політики та продовольства України з питань європейської інтеграції Ольга Трофімцева. Під час зустрічей, проведених у рамках форуму, сторони обговорили можливість розширення взаємовигідної співпраці у прикордонних регіонах. Завдяки програмі уряду Угорщини з економічної підтримки етнічних угорців-приватних підприємців, які проживають на Закарпатті, така співпраця вже почалася. Серед інших важливими напрямками для спільних проектів розглядають виноробство, органічне сільське господарство та ветеринарію.

«Містечко Кішварда зібрало чимало учасників та представників діючих агропідприємств. Форум уже став початком багатьох практичних кроків для розвитку міжнародних контак-

тів в аграрному секторі загалом та платформою встановлення особистих ділових стосунків між бізнесами. Сподіваюсь, що започатковано добру традицію проведення таких бізнес-форумів для наших підприємців», — каже Ольга Трофімцева.

За інформацією прес-служби Мінагрополітики, протягом попереднього року сума товарообігу сільськогосподарської продукції між двома країнами склала 121,5 мільйона доларів. З них експорт — 37,2 мільйона, а імпорт — 84,2 мільйона доларів. Головними товарами експорту стали: насіння олійних культур, шрот, мед, олія, сіль, какао-боби, шоколад та інші харчові продукти. А імпортували ми найчастіше зернові злаки, відходи харчової промисловості, харчові продукти, живих тварин, насіння олійних культур, продукти переробки овочів та плодів. Цьогоріч за підсумками форуму очікують на активізацію двосторонньої торгівлі. ■

Руслан Павленко
політолог

«Ми звикли жартувати над Африкою. З обуренням дивитись на гори сміття, в якому живуть її країни. Але з падінням рівня життя маленького українця нижче африканського наступна проблема — засилля сміття».

Наталія ЛЕБІДЬ

Ось де справжній «успіх» — британська газета The Guardian написала статтю про смітєву проблему Львова і про новий сміттєпереробний завод, який планують побудувати. Чим би ще уславилася Україна, як не поганим запахом, який долинув й до Європи? «Чарівне місто на заході України придбало хорошу репутацію своєю суворю красою Габсбурзької доби і яскравими кав'ярнями. Однак нещодавно воно стало відоме зовсім іншим: горами сміття», — так починається матеріал. Також у статті є безліч фотографій величезних смітєвих гір Львова — тепер, безперечно, туристичний потік до України зростає в рази, а разом із ним придуть до нас і добрі «туристичні» гроші.

Хоча зараз уже й не до туризму. Є нагальніша проблема. Найсвіжіші повідомлення зі Львова торкаються смороду, через який місцеві жителі не можуть навіть відчинити квартирки та вікна. Ситуація, як знає наш читач, склалася не сьогодні і не вчора. Львів потопав у смітті майже рік. Грибовицьке сміттєзвалище закрили торік у травні після масштабної пожежі, під час гасіння якої загинули троє людей. Відтоді сотні тонн сміття щодня розвозили по всіх областях. Але віднедавна полігони України зачинили двері перед відходами Львова, що навіть спонукало мера міста Андрія Садового висунути утопічну ідею щодо захоронення сміття у Чорнобилі.

І все-таки надія на прогрес є: міський голова галицької столиці домовився з французькою компанією Egis про рекультивацію Грибовичів — за рахунок, між іншим, гранту від французького ряду. Отже, львів'яни звозитимуть сміття все на той же полігон, тільки вже підрихтований та, хочеться вірити, безпечний для людей. Так само чинитимуть й інші міста, адже справа тут не в одному Садовому. Справа у небажанні бодай трохи напружитися сьогодні, аби не мати клопоту завтра. Адже, доки ми будемо вимагати рибу замість того, щоб сконструювати собі вудку, зміни не настануть. Там, де українці облаштовують сміттєві полігони, європейці утилізують сміття — з користю і для екології, і для економіки. Ми ж діємо методами, які перестали бути актуальними ще півстоліття тому. І це стосується не лише Львова, а всієї України.

Приховані можливості

Сміття — якщо не скидати його просто на землю, засмічуючи родючі ґрунти, може дати людині купу бонусів. У Швеції, де переробляється до 99% сміття, це зрозуміли ще у 1970-х роках. Що ж роблять шведи зі своїм непогребом? Передусім, його ретельно сортують, а відтак кожна ганчірка, кожна порожня пляшка чи папірець отримує нове життя.

Газети, журнали та інша друкована продукція перетворюються на паперову масу. Склотару використовують повторно або переплавляють на нову. Пластикові контейнери стають пластичною сировиною. Залишки їжі йдуть на компост або на виробництво біогазу — ним заправляють громадський транспорт.

Навіть для простотечних чи зіпсованих ліків фармацевти знаходять свої застосування. А тверді відходи утилізують та використовують як джерело тепла й енергопостачання — ними опалюються майже 900 тисяч шведських домогосподарств. А оскільки цього замало, Швеція імпортує до 700 тон відходів з інших країн.

Але й це ще не кінець історії. У Швеції на відходах функціонують 30 електростанцій, які спалюють 5,5 млн. тон сміття за рік. Попіл, котрий лишається після такого спалення, не викидають, а просівляють, щоб вийняти з нього найменші тверді часточки — їм знаходять застосування при дорожніх роботах. Після всього й залишається той один-єдиний відсоток відходів, який вже не підлягає подальшій утилізації.

У Німеччині більшість сміття спалюють, а пара надходить на електростанції, де змушує працювати генератори — так у Берліні забезпечують до 12% потреб в електроенергії. Також у цій країні освоїли видобування зі сміття майже чистого метану: як і біопаливо у Швеції, цей газ застосовують у роботі комунальних автобусів. Натомість у Швейцарії заводи переробляють до 90% всієї склотари та до 60% батарейок і паперу.

В цілому у більшості країн за-

хідної, північної та центральної Європи утилізують до 97% відходів, а сміттєві полігони (в українському розумінні цього слова) відсутні взагалі. Великий попит там має вторинна сировина з переробленого пластику. З пляшок, які перетворюють спочатку у гранули, виготовляють предмети побуту, корпуси побутової техніки, труби, іграшки та багато іншого.

А з непридатної деревини, соломи тощо роблять альтернативне органічне паливо — пелети, якими опалюють будинки. Завдяки спеціальній обробці відпрацьованих шин, сировину з них використовують для виготовлення килимків, підлоги, підшов до взуття, покриття теніс-

Сміттєзвалища України займають наразі 7% її території. Серед них налічується біля 6,5 тисячі санкціонованих та понад 30 тисяч «стихійних». Увесь цей смердючий спрут охоплює площу, співставну з розмірами невеликої країни, наприклад, Данії, й продовжує простягатися шупальця на ще не загігжені землі. При цьому в державі наявні лише 4 сміттєспалювальні заводи: у Києві, Дніпропетровську, Харкові та окупованому Севастополі. Але працює з них лише один — київський завод «Енергія».

палювальні заводи: у Києві, Дніпропетровську, Харкові та окупованому Севастополі. Але працює з них лише один — київський завод «Енергія».

Екологи б'ють на сполох: сміття примножується щодня, дівати його нікуди й спалювати ніде, а природним чином воно розкладатиметься сотні років. За цей час родючі (в минулому) землі, перетворюються на повне ніщо. На тлі цього єдиним способом «прибирання», як і десятки років тому, лишається захоронення сміття. Про цивілізовану його утилізацію не йдеться взагалі.

У так складно повірити, але це факт: «сміттєве» законодавство в Україні відсутнє в принципі. Закон «Про відходи», прийнятий у 1998 році, не переглядався майже два десятиліття — за цей час він уже давно морально застарів. На сьогодні необхідно ухвалити нову його редакцію, а також ввести відповідальність (можливо, й кримінальну) за полишення

Є ПРОБЛЕМА

СМІТТЯ ЯК СТИЛЬ ЖИТТЯ

Чому українці задихаються від «амбре» неприбраних із вулиць відходів, а європейці опалюють ними будинки і економлять теплоенергію?

Грибовицьке сміттєзвалище під Львовом.

Чого не роблять українці

Однак не варто дорікати українцям нелюбов'ю до порядку — сортувати сміття в наших дворах немає сенсу: все одно приїде один-єдиний сміттєвоз, котрий згребе все в одну купу. А далі органічні та неорганічні залишки разом опиняться на сміттєвому полігоні.

Сміттєзвалища України займають наразі 7% території. Серед них налічується біля 6,5 тисяч санкціонованих та понад 30 тисяч «стихійних». Увесь цей смердючий спрут охоплює площу, співставну з розмірами невеликої країни, наприклад, Данії, й продовжує простягатися шупальця на ще не загігжені землі. При цьому в державі наявні лише 4 сміттє-

спіття напризволяще, за неутілізацію відходів, за відмову виробника тієї чи іншої продукції стати однією з ланок переробки сміття й організувати логістику його вивозу та переробки.

Було б незле обмежити на законодавчому рівні й обіг одноразових пластикових товарів — зокрема, пакетів та пластикових пляшок, що зменшить їх кількість та стимулюватиме випуск більш екологічних товарів. Однак зміни у законодавстві — це лише перше з вкрай актуальних рішень. Наступний крок — це не примноження нових сміттєзвалищ, а закриття існуючих, а також — розбудова сміттєпереробних заводів та сміттєсортувальних ліній.

Але тут якраз і корінь пробле-

більність, хтось — через непри-ваблivi умови інвестування. Ми програємо по всіх фронтах: не вміємо дати собі раду самі і не хочемо зацікавити сусідів, аби ті виконали за нас нашу роботу.

Що ж стосується бізнесу вітчизняного, то він перебуває у досить плачевному стані. Найкращим стимулом для тих, хто хотів би зайнятися переробкою сміття, було б надання пільгового кредитування та податкових канікул терміном на 3-5 роки, прозорий та спрощений механізм отримання дозвільних документів. Однак чи можливо таке в країні, яка останнім часом робила все можливе (й не можливе теж) не для полегшення життя бізнесу, а для його репресій?

Станом на сьогодні Україна не розбудовує інфраструктуру, пов'язану зі збереженням та транспортуванням сільськогосподарської продукції, й саме тому наші чудові врожаї гинуть на полях, перетворюються на компост або йдуть на харч худобі. Натомість ми готові розширювати свої сміттєзвалища, дарма що весь цивілізований світ давно відмовився від подібного варіанта. Бути державою, де все навпаки, мабуть, дуже оригінально, але досягти некомпфортно. І для самої держави, і для її громадян.

P.S. Тим часом із приводу сміттєвої проблеми своє слово сказав мер Києва Віталій Кличко. Він заанонсував осучаснення заводу «Енергія»: «Тривають наші переговори з інвесторами щодо модернізації заводу, щоби сміття утилізувалося без будь-яких негативних наслідків для екології. Також тривають переговори щодо будівництва сучасних заводів із переробки сміття, нових підприємств, які відповідають усім критеріям і новим технологіям», — зазначив він. Побачимо з часом, що мав на увазі міський голова від «новими підприємствами», і чи дійсно Київрада знайде кошти на їхнє будівництво. Зазвичай чиновницький рух починається вже після того, як стається форс-мажор. Але переконається у тому, що з цього правила таки існують винятки, було б приємно, і корисно для держави. ■

■ ЦЕ ТРЕБА ЗНАТИ

Правда
про вождя,або Декомунізація як щеплення
від комуністичної чумиАлла КРИГАНОВА
Суми

21 квітня виповнилося 147 років із дня народження Володимира Ульянова (Леніна). Це не привід для святкування, а запрошення до роздумів. Літератури про вождя світового пролетаріату написано дуже багато, також відзнято чимало кінофільмів, написано безліч віршів і пісень. А от розвінчувальних матеріалів поки що обмаль. Усі гріхи Комуністичної партії Радянського Союзу — ГУЛАГ, Біломорканал тощо — скидають на Йосипа Сталіна, а про Леніна і сьогодні згадують рідко.

Ворогів у Володимира Ілліча було багато, кілька разів вони навіть здійснювали замах на його життя. Довгі роки панувала офіційна версія хвороби Леніна — мовляв, у нього був спадковий атеросклероз головного мозку. Однак було знайдено медичні документи, які підтверджують, що вождя світового пролетаріату помер від сифілісу, точніше від ускладнень після нього. Таку «пікантну» хворобу він підчепив від паризької повії в 1902 році.

Про культ, який створили довкола вождя, найкраще сказав поет Володимир Маяковський у poemі «Владимир Ильич Ленин»:

*Богу почеси казенные не в новость.
Нет! Сегодня настоящей болью сердце холодеит.*

*Мы хороним самого земного
Изо всех прошедших по земле людей.*

А щоб об'єктивно змалювати особистість Леніна, найкраще звернутися до його творів. Ілліч не любив людей, які мислили не так, як він, і закликав знищувати їх. Ось зміст телеграми в губвиконком міста Пенза, копія — Євгеніі Бош (сортанці Леніна): «Необхідно провести масовий і безпощадний терор, сумнівних закрити в концентраційному таборі поза містом. Експедицію каральну пустити в хід. Телеграфуйте про виконання. 9.08.1918 р. Ленін» (Повна збірка творів, т. 50, ст. 165). А ось телеграма в Саратов тов. Пайкесу (керівнику Саратовського партійного комітету): «Розстрілювати заколотників і тих, хто коливається, нікого не питаючи і не допускаючи ідіотської тяганини» (т. 50, ст. 165).

У 1922 р. газета «Правда» писала про те, що велика частина населення вважає, що перехід до ринкової економіки — це здійснення ленінської ідеї. А вже НЕП — це дітище вождя. Але, як відомо, Ленін вважав НЕП тимчасовим відступом від шляху соціалістичного розвитку. І ось доказ: у 1922 р. Ленін писав Каменеву: «Величезна помилка думати, що НЕП поклав кінець терору. Ми ще повернемося до терору і до терору економічного» (т. 44, ст. 28).

Вірні ленінці все здійснювали за заповітом Леніна. Отже, даремно ми все валимо на Сталіна — він усього лише продовжувач початого курсу.

Прогресивні політики і більшість населення планети вважають, що терор не може бути виправданий ніякими історичними обставинами, а тим більше масовий терор. Ленін же вважав розстріли людей, незгодних із його ідеями, звичною справою. Він писав: «Революціонер, який не хоче ліцеїриту, не може відмовитись від смертної кари. Не було жодної революції і епохи громадянської війни, в яких не було б розстрілів» (т. 36, ст. 503). З підозрою вождя ставився і до своїх соратників, які сумнівалися у його твердженнях або діяли не за його програмою. Він вважав, що таких необхідно змушувати «правильно думати і діяти», бо якщо мислити інакше, то досягти бажаного результату неможливо.

Якщо аналізувати діяльність більшовицького вождя, то стає зрозуміло, що він одним розчерком пера посилав на смертну кару десятки тисяч своїх співвітчизників за колювання і сумніви у правильності комуністичного шляху. Історія мала б уже навчити нас розпізнавати таких вождів. Розповіді про звірства комуністів над своїми ж однопартійцями, співвітчизниками допомогло б справі декомунізації, розпочатій після Революції гідності, але так іще й не завершеної. Дуже сильна ще інерція мислення... ■

Степан ТРОХИМЧУК, професор, голова Львівського обласного відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів

■ ПИТАННЯ РУБА

Не пробачимо лукавства
і чванстваТримаючи свої заощадження під матрацом,
чиновники показують поганій приклад для українців

Ім винувати за сучасний стан тому, що нове керівництво держави ще не зуміло повністю опанувати важелі влади, створити її міцну вертикаль і горизонталь, розробити і впровадити стратегію економічного та соціального розвитку українського суспільства. Розуміємо, їм бракує знань і досвіду, у владних структурах багато авантюристів і популістів, а то й просто ворогів народу й держави.

Але ми не можемо їм пробачити духовну бідність, захланність, лукавство і чванство. Не тільки скоробагачки-тіньовики, олігархи, а й вищі чиновники, депутати намагаються дармові доходи перевести у розкішні палаци, дорогі іномарки, діаманти, надлишки вивезти в офшори. Вони ще знуцаються з протистих українців, хизуючись надмірним багатством під час війни, на тлі всезагальної бідності. Призначають собі захмарні оклади, астрономічні премії.

Зберігаючи незлічими нагромадження доларів, євро, золота у домашніх сейфах, вони показують поганій приклад простим українцям: ми не довіряємо владі (тобто собі), національним банківським установам. А ці десятки мільярдів валюти у магістрах могли б стати основою банківської системи країни, її золотовалютних резервів, спонукали б мільйони ук-

раїнців зберігати зароблену ними у закордонних наймах копійчину в наших банках. А це — десятки й десятки мільярдів доларів та євро, яких так не вистачає державній скарбниці. Не потрібно було б іти «у найми» до МВФ, клянчити позики в міжнародних установах та інших держав.

Чому вони не беруть приклад із державних мужів інших країн, які мешкають у невеличких будинках чи звичайних квартирах, їздять у громадському транспорті, сидять і працюють на своїх робочих місцях під час сесій чи засідань, а не вештаються по кнайпах? Іноземні діячі постійно зустрічаються зі своїми виборцями, вивчають їхні потреби і запитає, а не парадують на екранах зомбоящиків, демонструючи свою нікчемність і підлість. Наші ж можновладці своєю отакою «діяльністю» і поведінкою демонструють свою ницість, брак освіти і культури, патріотизму, громадської свідомості. Така їхня поведінка — це державна зрада.

Ми віримо, що прийде час, коли українці стануть справжніми громадянами-державниками, виметуть із нашого політичного всю цю нечисть і накип, допоможуть створити державотворчу, патріотичну, освічену еліту, здатну будувати процвітаючу демократичну європейську державу. ■

«Замість тебе в саду раптом сніг, раптом сніг. Сніг як сміх на зеленому листі» — співалося в чудовій пісні Олександра Білаша на слова Михайла Ткача. І здавалося, що це така красива поетична метафора, аж раптом і справді, як сміх, а швидше — насмішка природи, — снігові заметілі посеред весни, після такого теплого березня, коли вже відцвіли абрикоси, почали квітнути вишні, сливи. Багато біди нарobili ці заметілі на Дніпропетровщині, Одещині, Харківщині: були повалені сотні дерев, обірвані електричні дроти, заметені дороги. Природа ніби пожартувала з людьми, які так збитуються над нею.

■ ЗІ СВІЖОГО КОНВЕРТА

Спасибі за патріотичну газету

Анатолій ІЩУК, доктор медичних наук, літератор, співак хору «Чумаки»
Київ

Шановна редакціє, сердечно дякую вам за цікаву, патріотичну українську газету, особливо за вірші під рубрикою «Політпарнас», насамперед поетів В. Василяк, М. Цивірка, А. Музичука. Спасибі, що й мене раз надрукували. ■

■ ПОЛІТПАРНАС

День
пам'яті

О. ТКАЧЕНКО
Городище, Черкаська область

Наступну після Великодня неділю у народі називають Поминальною, а ще — Гробками, коли живі приходять віддати шану померлим.

*У кожнім хуторі, селі чи місті
Є місце, де живих уже нема,
Де арка й хрест все розділя навчю —
Живе мирське і неживе буття.*

*В цім місці є лиш вулиці без назви
Й домівки з іменами неживих.
В день поминальний віддаєм їм шану
Серед ошатних прибраних могил.*

*Давайте й ми в цей день весняний,
Що тихий смуток навія,
Пройдем скорботними місцями,
Де спільне горе всіх єдна.*

*Святий отець із почтом ходить
Навколо прибраних могил,
Як мертвим душам шана Божа,
Як пам'ять Божа — від живих.*

*Прийміть від нас вінки і квіти,
Й святі молитви — від життя,
Пробачте нам, живим на світі...
Хай буде пухом вам земля.*

ПРАВО

Дискримінує, а не дисциплінує

Батьки вимагають відмінити обов'язкове носіння шкільної форми

Людмила НІКІТЕНКО

На сайті Президента Петра Порошенка розміщено петицію від батьків — активістів громадського об'єднання «Батьки SOS», у якій вони вимагають відмінити обов'язкове носіння шкільної форми для учнів та скасувати відповідний указ 20-річної давнини, виданий ще Президентом Леонідом Кучмою.

Тоді шкільна форма мала бути недорогою та якісною. Так думали. Але нині шкільна форма для учнів коштує дорого, частенько її шийють із неякісної тканини, котра мнеться і в якій діти пітніють. Тож батьки школярів переконані, що шкільна форма не дисциплінує учнів, як дехто запевняє, а дискримінує. До того ж, наголошують вони, це відчутний тягар для сімейного бюджету. Адже шкільна форма, приміром, для хлопчиків наразі коштує як костюм дорослого чоловіка.

Автори в петиції до Президента країни зазначають: «Указ Президента Кучми було ухвалено для забезпечення дітей недо-

Форма необов'язкова — вважають батьки.

рою шкільною формою, а соціально незахищені категорії населення мали отримувати її безплатно. Цього не відбувається. Нині шкільна форма є настільки дорогою, що суттєво позначається на бюджеті родин, які мають дітей шкільно-

го віку. А існування цього Указу Президента дає право окремим авторитарним керівникам шкіл вимагати від батьків придбання форми певного зразка, нерідко за завищеними цінами».

«Моєму синові у грудні виповнилося 13 років.

Він виріс до 1,86 і взуття має 45-го розміру. Замість шкільної форми змушені купувати костюм у магазині для чоловіків. Вийшло дорого. Тож я проти форми і буду рада, якщо її відмінять», — говорить «Україні молодій» черкашанка Ганна Дирда.

Маму підтримує і син Артем. Школяр каже, що навряд чи погодився б на діловий стиль, коли можна було б одягти джинси з сорочкою чи светром. Хлопець вважає, що форма не впливає на якість навчання. Каже, хотів би носити в школу той одяг, який до вподоби, у якому зручно себе почувати. «Так думають і мої шкільні друзі, — каже Артем Дирда. — Чому ми мусимо виглядати однаково, наче в армії?! І при цьому наші батьки платять за це такі гроші».

До речі, у США, Німеччині, Франції обов'язок носити шкільну форму скасували ще минулого століття. Аби це питання розглянули в нашій державі, петиція батьків до Президента має набрати 25 тисяч голосів упродовж трьох місяців. Половина терміну вже сплила. ■

Наталія ЯВОРСЬКА

Минулі вихідні і весь нинішній тиждень для людей православного віросповідання були поминальними. Кожен порався біля могил рідних, прибирав, саджав квіти. Проте напередодні на столичних кладовищах старі та занедбані могили вирішили «прибрати» по-іншому. Чи не всім відомі історії про «золоті» два квадратні метри під могилу, про те, як «свіжі» труни хоронять другим, а то й третім поверхом, і навіть коли небіжчиків ховають... вертикально. Тепер же давні могили, котрі ніхто не відвідує, просто розривають, а людські кістки викидають на звалища.

Першою до «УМ» зі скандальною новиною звернулася киянка Надія Донченко, яка розповіла про те, як на Лук'янівському цвинтарі невідомі розривають та знищують могили. «Моя мати похована майже на краю кладовища. Одного разу, навідуючи могилу, я побачила цей жах. Не жаліли нічого — ні хрестів, ні останків, — розповідає вона. — Пізніше на тому місці почалося будівництво. Все досить мило виклали бруківкою, встановили лавочки, навіть засіяли травичкою. І все це назвали Алеєю почесних поховань».

Натомість адміністрація історико-меморіального заповідника відхрещується, мовляв, усе легально, нічого такого не було. «Алея почесних поховань призначена для загиблих воїнів АТО. Для її побудови було відведено територію на краю кладовища. При будівництві жодної могили не було зруйновано. На сьогодні всі роботи там завершено і алею передано в розпорядження міськадміністрації», — говорять у пріємальні підприємства. На протипагу цьому кияни в соціальних мережах масово почали публікувати знімки людських кісток, які вуличні собаки розтагували по всіх найближчих дворах.

Схожа ситуація чи не на всіх кладовищах столиці. «На Байковому також розривають старі поховання, всі

Є ПРОБЛЕМА

Нема життя і після смерті

У Києві масово розривають могили

Не чіпайте — то святе.
Фото з сайту segodnya.ua.

залишки вантажать на машину та везуть у бік крематорію, потім на «звільненій» ділянці все рівняють із землею. Думаю, що найближчим часом там знову будуть могили, продані та перепродані», — говорить «УМ» киянка Олена Лішук.

У поліції цю ситуацію поки не коментують. Як стало відомо, за фактом вандалізму проводять розслідування. А у мерії наголошують, що приймають до уваги всі громадські звернення з цього приводу.

Нагадаємо, напередодні Великодня мер Києва Віталій Кличко провів

огляд столичних кладовищ, щоб перевірити результати робіт із благоустрою. Зокрема, на Лук'янівському цвинтарі до його приїзду встигли відремонтувати алеї і облаштувати занедбані могили. Віталій Володимирович розповів журналістам, що в цьому році Київ виділив на благоустрій Лук'янівського кладовища 5,6 млн. грн., ще 2,6 млн. грн. направлено на ремонт водопроводу і освітлення цвинтарних алеї у темний час доби. Кладовища повинні бути чистими і доглянутими, щоб кияни відчували, що за могилами їхніх рідних доглядають. ■

СУД ТА ДІЛО

З війни за нашу землю — на війну за свою

Позов до влади щодо виділення земельних ділянок учасникам АТО може стати прецедентом

Тарас ЗДОРОВИЛО

Проблема отримання невеликих земельних ділянок учасниками АТО під індивідуальне будівництво (не кажучи вже про обіцяні захисникам України 2 га для ведення сільгоспробіт) — дуже болюча. І виконувати відповідний закон не поспішають по всій Україні. Якразим цьому доказом стало перше судове засідання з земельного питання, яке відбулося в Адміністративному суді Києва минулого тижня. Позивачем до столичної влади став Сергій Дашук, колишній артилерист, мобілізований у 2015 році. Суть позову полягала в тому, що не виконується закон про забезпечення ветеранів АТО земельними ділянками у 10 соток під будівництво особистого житла.

Суддя адмінсуду визнала — у неї таких справ ще не було. Коли ж побачила побратимів позивача у військовій формі, здивовано запитала: «А чого ви взагалі сюди прийшли?», й почула від них відповідь: «Бо це для всіх болюча тема». Адже чиновники розповідають направо й наліво, що учасники бойових дій отримують захмарні зарплати, мають колосальні пільги, земельні ділянки. «А ми фактично нічого того не бачили, — обурено розповідають «УМ» колишні бійці. — Якщо йдеться про землю, то стовідсотково мова — про законне право на неї кожного громадянина, і ветеранам надано лише першочергову можливість отримати її. Але якщо закон майже не виконується щодо нас, то що вже говорити про всіх інших».

Побратими Сергія написали заяву про забезпечення онлайн-трансляції суду на судовому сайті в інтернеті. Тому засідання було перенесено на два місяці, адже тепер працівникам суду треба організувати належне чимале приміщення, котре буде обладнано веб-камерами. «Ми хочемо, щоб вся країна мала можливість подивитися розгляд цієї неординарної справи, яка може стати прецедентом, — розповідає «УМ» Іван Гришко, доброволець-артилерист, а нині громадський діяч. — Адже учасники бойових дій отримають роз'яснення, яким чином їм діяти. Бо всі, хто із колишніх бійців, що мешкають у Києві, писав заяву на виділення землі для будівництва собі будиночка — всі отримують відмову. Влада загалом нікому не виділяє землю, більше того — не пояснює, чому і що потрібно зробити, щоб отримати ділянку. Тупо вводять усіх в оману, розказуючи байки».

За три роки, як розповідають бійці — ніхто землі не отримав. Наприклад, Іван Гришко подав свою заяву ще на початку 2015 року. Невеликий прогрес у цьому питанні є хіба що в родині, які втратили своїх близьких на цій неоголошеній війні. Але близько 200 столичних сімей загиблих на війні хлопців ще не отримали земельні наділи, а мають на руках лише якісь папірці (начебо оформлені папери) на право отримання наділів. Та й то лише після майже трирічної боротьби ветеранських спілок, які включилися в ці процеси й виставили вимогу, що згодні на те, щоб родини загиблих першочергово отримали землю.

Додамо, що зараз у Києві офіційно майже 20 тисяч учасників АТО, й хоча, як стверджують самі ветерани, чимало є фіктивних УБДшників, проблема є масштабною, й попереду вочевидь іще чимало «земельних» позовів. ■

Тетяна ЗІНЧЕНКО

РЕЦЕПТИ

Свята завершилися, але після них залишилося ще багато смаколиків: м'яса, ковбасок, крашанок та іншого, дбайливо приготовленого з надлишком «щоб вистачило» і «щоб люди не подумали». Якщо ви вже перепитали всіх: «Хто буде це доїдати?» — а продукти все одно залишилися, для вас відкриваються нові кулінарні можливості, щоб вишукано і смачно використати все те. Експериментуйте із солянками! Ця розкішна збірна страва — улюблениця на будь-якому столі, логічне продовження свята і просто розмаїття смаків в одній тарілці.

Риба, і м'ясо

То за роботу! **Королева солянок — збірна м'ясна** — готується просто, особливо якщо є для неї інгредієнти.

А потрібно: 400 г яловичини на кістці, 400 г різних копченостей (реберця, шинка, грудинка, ковбаса, сосиски), 2 цибулини, два солоні огірки, 50 г оливки, 50 г каперсів, пучок зелені, 0,5 лимона, по столовій ложці томатної пасты і олії, 2 столові ложки сметани, 30 г масла, 2 лаврові листки, перець і сіль за смаком, 2,5 л води.

Зварити яловичий бульйон із цибулиною і лавровим листям. Якщо є реберця, також додати їх у бульйон. Дістати м'ясо з бульйону, а рідину процідити. Варене м'ясо відокремити від кісток і нарізати соломкою. Всі копченості також нарізати соломкою. М'ясні інгредієнти покласти у бульйон і варити 10 хвилин. Огірки очистити від шкірки і нарізати соломкою чи кубиками. Цибулину нарізати четвертинками кілець.

Приготувати заправку. Для цього в пательні розігріти олію і вершкове масло. Викласти цибулю в масло і обсмажити на середньому вогні до м'якості 10 хвилин. Потім додати огірки й обсмажити 10 хвилин. Наприкінці додати томатну пасту, перемішати і ще трохи потримати

Збірна у тарілці

Солянки готуємо за принципом: поєднуємо все

на вогні. Влити заправку в солянку і варити 10 хвилин. Додати у солянку оливки разом із розсолем, подрібнену зелень, каперси (чи дрібні шматочки солоного огірка), посолити, поперчити, вимкнути вогонь і дати настоятися 10-15 хвилин.

Будьте акуратні з сіллю, бо деякі інгредієнти й так солоні. Подаючи солянку, в кожну тарілку покласти скибочку лимона і додати ложку сметани.

А рибну солянку не куштували? Надзвичайно смачно!

Знадобиться для цього рибного кулінарного шедевра 300 г філе горбуші (або будь-якої риби), 300 г кальмарів (а можна й без них обійтися), 2 цибулини, 30 г вершкового масла, столова ложка томатної пасты, 2 корені петрушки, по столовій ложці оливок і маслин, 3 столові ложки сметани, половина лимона, 2 солоні огірки, зелень, сіль, спеції та 2 л води.

Очистити рибу від шкірочки і кісток, порізати на шматочки і відварити на повільному вогні 3 хвилини. Кальмари порізати соломкою і відварити так само, як і рибу. З'єднати обидва бульйони. Потім нарізати соломкою цибулю і корінь петрушки і пасерувати з томатною пастою на вершковому маслі. Нарізані соломкою огірки відварити в невеликій кількості води (припустити). У киплячий бульйон додати овочі, оливки, варити до готовності.

При подачі на стіл у кожну тарілку покласти кілька шматочків риби, ложку кальмарів, маслини, залити солянкою, додати сметану, лимон і дрібно нарізану зелень.

Солянка — у кожній господині оригінальна.
Фото з сайту vkusnodoma.net.

Лісова фантазія

А солянка із сушеними грибами — це справжня лісова фантазія! Аромати лісу, літа, поєднанні найсмачніших інгредієнтів надають цій страві особливого смаку.

Знадобиться: 10 г білих грибів сушених, 10-12 маслин без кісточок, 2-3 солоних огірки, 2-3 картоплини, 1-2 цибулини, морквина, 2 столові ложки зеленого горошку, столова ложка сметани, 2 чайні ложки томатної пасты і 20 г вершкового масла.

Сушені гриби промити, потім на 3-4 години замочити в холодній воді, після чого в цій же воді до готовності відварити, дати охолонути і дрібно нарізати. Обсмажити варені гриби, додавши томатну пасту, очистити огірки від насіння і шкірки, порізати і в невеликій кількості води відварити. Грибний бульйон довести до кипіння, покласти гриби, картоплю кубиками, провари-

ти до готовності картоплі, потім покласти огірки, обсмажену цибулю, зелений горошок і дрібно порізану моркву, підсолити, 5-10 хвилин проварити. Кожну порцію перед подачею заправити маслинами, лимоном, зеленню і сметанкою.

Солянка з курятиною — легка і запашна, її також при нагоді треба готувати.

На одну курячу грудку знадобиться 2 огірки, 10 оливок, морквина, цибулина, шматок кореня селери, 3 молочні сосиски, зелень, сіль, лавровий лист — за смаком, 150 г печериць чи інших свіжих грибів (ідеально — білі).

Зварити з курячої грудки з кісткою бульйон. Готове м'ясо грудки можна застосувати для приготування будь-якої іншої страви, а можна порізати на невеликі шматочки і додати в солянку. Дрібно нарізати шинку і варені сосиски, додати їх у курячий бульйон. Обсмажити на

соняшниковій олії порізану цибулю з натертою на тертці морквою, додати в солянку. Туди ж додати порізані огірки, оливки і гриби, розрізані на дві частини. Покласти лавровий лист, інші спеції, закип'ятити, варити на середньому вогні протягом 15 хвилин. Перед тим як подати солянку, в каструлю можна покласти кілька скибочок свіжого лимона і зелень — традиційну «прикрасу» для солянок.

Для вегетаріанців

Солянка пісна не означає, що вона менш смачна. Дуже навіть навпаки! Є сенс скуштувати — має сподобатися всім.

Інгредієнти: 1,5 л овочевого бульйону чи води, 8 картоплин, цибулина, 2 морквини, болгарський перець, 2 солоні огірки, помідор, столова ложка томатної пасты, 2 столові ложки олії, 2 столові ложки маслин, половина лимона, сіль, перець, зелень за смаком.

Овочі підготувати: промити, видалити все зайве, нарізати соломкою або кубиками, маслини порізати навпіл, огірки — соломкою. Викласти картоплю у воду або бульйон із овочів, поставити на вогонь, довести до кипіння, підсолити і варити на середньому вогні. У пательні на олії обсмажити цибулю, через 5 хвилин додати моркву, потім — болгарський перець, смажити все разом 3 хвилини. Додати в сковороду до овочів огірки, помідори, протушкувати, потім влити до овочів трохи картопляного відвару з каструлі, в якому потрібно попередньо розвести томатну пасту. Тушкувати овочі у відварі 10 хвилин під кришкою, потім викласти в каструлю. Додати маслини і нарізані тонкими часточками лимон, поперчити і посолити солянку, заправити зеленню, вимкнути вогонь і накрити кришкою, подати до столу, давши трохи настоятися.

Хоча є така думка, що солянка збірна ще й тому, що в ній збираються усі найулюбленіші смаки. Збирайте свою! Смачного! ■

Тетяна ЗІНЧЕНКО

ВИПІЧКА

Штрудель — чудодійний десерт. Будь-яке чаювання-кавування — ділове, романтичне, родинне — він здатен перетворити на свято. З морозивом, розтопленим шоколадом, джемом, медом, кремом або просто так, під чай, каву, компот, морс, какао, капучино ним насолоджуються всі. Його хрумка скоринка і легка крихітка роблять його дуже ніжним, а начинка — зазвичай фруктово-ягідна або навіть овочева — корисним і малокалорійним десертом. Особливо коли в тісто, якого в ньому зовсім трішки, додати борошна грубого помолу і дрібку висівок. Смак цього смаколика не зіпсувати.

Та й випікається він нескладно, як може здатися на перший погляд. Як кажуть, зробіть перший крок — і все піде як по маслу.

Скоро вже підуть полуниці. І якщо з першим урожаєм цих червонощокких красунь ви спечете **полуничний штрудель**, — здобудете слави кулінарної легенди. Отож налаштуємося на «полуничну хвилю»!

Полуничний штрудель їсти потрібно одразу після випікання, щойно остиглим, поки його оболонка не втратила крихкості і спокливого хрускоту. Адже при зберіганні штрудель просочується полуничним соком і дуже розмокає, хоча є любителі поласувати саме таким смаколикком.

Готувати можна різними способами — замість класичного розтяжного тіста можна використати листкове тісто, можна змінити начинку, поєднати полуницю з іншими ягодами, додати домашнього сиру, замість крохмалю можна використати манку. Словом, є місце для експериментів.

Для тіста візьмемо: 500 г борошна, 2 яйця, 300 мл води, 5 столових ложок олії і трішки солі.

Для начинки: 1 кг свіжих полуниць, 5 яблук із кислинкою, столова ложка лимонного соку, столова ложка крохмалю, 5 столових ложок цукру, 100 г масла, склянка мелених сухарів і цукрова пудра для присипки.

Спокусливий хрускіт

Випробування штруделем на десерт

Начинку готуємо заздалегідь, щоб до моменту готовності тіста вона теж уже була готова — тісто швидко підсихає, що небажано. Полуницю миемо, обсушуємо, нарізаємо навпіл або четвертинками в залежності від величини ягід, пересипаємо цукром. Яблука чистимо, видаляємо серцевину, а м'якоть ріжемо кубиками і скроплюємо лимонним соком — для кращого смаку і щоб уберегти від потемніння. З'єднуємо яблука і полуницю, при бажанні додаємо прянощі. Для більш в'язкої консистенції начинки додаємо картопляний або кукурудзяний крохмаль — він смачно і приємно зв'яже більшу частину фруктово-ягідного соку при випіканні штруделя.

Тепер займемося приготуванням прісного розтяжного тіста. У теплій воді (30-35 градусів) розводимо сіль та вбиваємо туди яйце, добре вимішуємо. Суміш виливаємо у просіяне борошно, додаємо олію і замішуємо густе однорідне тісто. Залишаємо тісто на 30 хвилин, змастивши його поверхню олією, воно вбереже тісто від підсихання. Визріле тісто ділимо на дві частини, кожну розгортаємо в прямокутний пласт товщиною 2 мм, а потім розтягуємо руками від центру до країв до прозорості. Чим тонше розтягнуто тісто, тим краще виглядатиме штрудель і тим ніжнішою, хрусткішою буде його скоринка.

Тісто викладаємо на вафельний рушник. На кожен пласт тіста наносимо шар розтопленого масла, відступивши по 5-6 см із боків і залишивши на одному кінці пласта вільними сантиметрів 15 тіста (це буде верхній, хрусткий шар, яким ми завершимо

Штрудель — на свято і в будень.
Фото з сайту vkusnodoma.net.

згортання штруделя рулетом), решту поверхні присипаємо підсмаженими меленими сухарями або розкришеним печивом. Сухарі, як і крохмаль, заберуть на себе зайвий сік, щоб оболонка штруделя залишилася сухою.

Поверх сухарів кладемо начинку. Сік, який випустять яблука і полуниця, залишаємо в мисці. Його можна проварити на малому вогні 5-7 хвилин і при подачі полити штрудель. Піднімаємо краї рушника і таким чином згортаємо тісто, підгинаючи бокові краї тіста, щоб начинка не підтікала. Зверху має бути той край тіста, що залишився вільним від начинки і сухарів.

Викладаємо штрудель швом донизу на змащену

маслом форму, зверху додатково змащуємо маслом та робимо кілька глибоких проколів голкою на кожному штруделі. Ставимо форму в розігріту до 190-200 градусів духовку, випікаємо 40-45 хвилин. Виймаємо з духовки, перед подачею добре присипаємо цукровою пудрою.

Штрудель для дорослих — із грушами і коньяком. Напевне, ви здогадуєтесь, який він на смак. Треба: 2 склянки борошна, 150 г масла (маргарину), 100 г сметани (масло і сметана мають бути холодними), пакетик розпушувача, трішки солі, 8 груш, 100 мл коньяку, 100 г родзинок, півтори чайної ложки кориці, півсклянки мелених сухарів і цукор до начинки — на смак.

Насамперед у миску всипати борошно, змішане з розпушувачем та сіллю.

100 г масла потерти на грубу тертку, перемішати з борошном. Додати холодну сметану, вимісити тісто. При потребі досипати борошна, але небагато, тісто має бути м'яким. Місити недовго, щоб масло не встигло повністю розтанути, а залишилося крупинками, потім поставити його в холодильник.

Родзинки помити, залити коньяком на 20-30 хвилин.

Дістати, просушити на серветці. Груші порізати дрібними тоненькими шматочками. Всипати в них цукор, корицю. Розтопити решту (50 г) масла.

Тісто дістати з холодильника, розділити на дві частини. Розкачати — досить тонко, але не до прозорості, щоб не рвалося. Змастити поверхню розтопленим маслом, посипати сухарями. Викласти рівномірно половину порізанних груш та родзинок, скрутити в рулет, защипнути краї.

Покласти рулет на деко, встелене пергаментом, змастити маслом поверхню штруделя. Те саме зробити з другою частиною тіста.

Випікати при температурі 180 градусів 40-50 хвилин.

Посипати цукровою пудрою або полити розтопленим шоколадом. ■

■ КРАСА — СТРАШНА СИЛА

Тут вирощують «аристократів»

На святі «Тюльпанава веселка» представили 150 різних сортів цих квітів

Ірина КИРПА
Миколаїв

Організатором фестивалю вже третій рік поспіль виступає волонтер Інна Токарева. Жінка прославилася на всю Україну як справжній ентузіаст своєї справи, що дарує людям вишукане свято. На своїй присадибній ділянці Інна вирощує винятково весняні квіти. При цьому загальний «килим» із тюльпанів ідеально розділений на спеціальні зони, які створюють враження колоритного та соковитого квіткового поля. А ось багатство колірної гами просто вражає уяву: червоні, димчасто-рожеві, бордові, яскраво-жовті, фіолетові, смугасті та навіть білі тюльпани!

Папуги та пломбір

Побачити на власні очі всю розкіш ніжного світу тюльпанів на невеликому просторі у п'ять соток цього року до Миколаєва приїхало понад тисячу осіб. А починалося все з голого ентузіазму та зацікавлених сусідів, які колись навесні зайшли до будинку Інни Токаревої помилуватися незвичайними весняними квітами.

— Свою колекцію я збирала кілька років, перш ніж виставити на огляд сторонніх людей, — розповідає організатор фестивалю «Тюльпанава веселка». — Спочатку це були звичні для нашого ока яскраво-червоні квіти на високих ніжках. Трохи пізніше з'явилися тюльпани жовтих і фіолетових відтінків. А зараз у мене можна побачити екзотичні та навіть такі рідкісні сорти, як тюльпан-папуга та весняні квіти сорту «Пломбір». Вони більше схожі на троянди або півонії, при цьому їх забарвлення дійсно схоже на яскраву веселку!

Фактично, присадибна ділянка Інни Токаревої за десять років напруженої праці перетворилася на ботанічний сад, де можна побачити тюльпани, які ростуть тільки у Голландії.

— Рідкісні цибулини весняних квітів мені прислали друзі з Європи, — ділиться секретами майстерності Інна Токарева. — Коштують вони за кордоном недешево, але вже через два-три роки я отримала свій, адаптований до умов життя на півдні України, посівний матеріал.

Тепер на присадибних грядках 35-річної Інни гордо красуються розкішні махрові тюльпани, а також схожі на лілії красені (тюльпани класу «Тріумф»), а ще ботанічні та бахромчасті сорти. А от дітям припали до душі квіти з незвичайною назвою «Пломбір» та «Папуга». Ці тюльпани не тільки яскраві та пишні, а ще й мають тонкий та ніжний весняний аромат. Відтіняють усю цю пишноту більш сором'язливі нарциси й гіацинти.

Веселка гарного настрою

Господина незвичайної колекції розповідає, що кількість зібраних цибулин у неї вже наближається до шести тисяч. Це — своєрідний рекорд, для досягнення якого треба було перечитати море спеціалізованої літератури та залучити до праці всіх рідних та знайомих.

— Я намагаюся будувати клумби з квітами подібно до того, як це роблять фахівці голландського парку Кекенхоф, — продовжує розповідь Інна Токарева. — Незважаючи на те, що тюльпани квітнуть нетривалий період часу, всі відвідувачі фестивалю встигають насолодитися оригінальним видовищем. Зривати живі квіти не дозволяється нікому, а от купувати цибулини можна. Це своєрідна плата за вхідний квиток на свято весни та сонця. Звичайно, що особливим попитом у людей користуються екзотичні сорти тюльпанів.

Мешканка Миколаєва дуже пишається, що змогла створити фестиваль «Тюльпанава веселка» без участі політичних сил та бізнесу. Це дійство по-справжньому належить народу й дарує усім гостям відчуття свята й можливості відпочити від негативних новин. На думку Інни Токаревої, успіх фестивалю у тому, що людям не вистачає краси та позитиву. З цієї причини щовесни до Миколаєва їдуть нові гості. Люди бажають хоч ненадовго зануритися

Бджоли мають гарний смак.

Ну чим не троянда?

в атмосферу безтурботного свята та побачити «маленьку Голландію» у південному місті України.

Казка для дорослих та дітей

Інна Токарева намагається бути справжнім екскурсоводом для усіх відвідувачів народного фестивалю та із задоволенням розповідає історію походження найбільш цінних сортів тюльпанів. Багато хто цікавиться, чи можна виростити тюльпани прямо у квітковому горщику. Виявляється, ці весняні квіти настільки невибагливі, що ростуть навіть без ґрунту, на «підстилці» з каменів та піску! А ось для поліпшення цвітіння домашніх тюльпанів потрібно брати ґрунтосуміш із хорошою водопроникністю та нейтральною реакцією.

Для садівництва в домашніх умовах краще підбирати тюльпани невисоких сортів, із коротким та міцним стеблом. Добре підійдуть такі сорти, як «Аристократ», «Парад», «Дипломат», «Люстіт Бітві», «Міст Майлз», сорти «Негрєнята» й «Лондон», а також «Темпл оф Бьюті» та інші. Навіть квітникарі-початківці цілком впораються з вирощуванням такого невибагливого сорту, як «Парад Рекорд» (належить до Дарвінових гібридів).

Купувати посадковий матеріал слід за два з половиною місяці до свята чи дня народження коханої. Цибулини вес-

Квіти подобаються не лише людям, а й чотирилапим гостям фестивалю.

няних квітів саджають у горщик та ставлять на таке місце, де вони отримають максимальну кількість сонячного світла й тепла. Для найбільшої ефективності можна зробити спеціальну конструкцію з фольги, яка збільшуватиме кількість світла.

Добре, що поливу тюльпани потребують вкрай мало, тому досить давати їм воду кілька разів на тиждень. Особливо подобається вирощувати тюльпани вдома дітям та закоханим.

Шалений снігопад навесні — це на щастя!

У нинішньому році погода піднесла до кінця свята сюрприз у вигляді мінусової температури та незвично рясних опадів. Однак такі капризи природи не завадили відвідувачам фестивалю «Тюльпанава веселка» насолодитися незвичайним видовищем.

— Якщо у нинішньому році кількість відвідувачів, незважаючи на холодну погоду, була надзвичайно велика, то на майбутній рік готуватимуся до ще масштабнішого свята, — каже Інна Токарева. — Найбажаніші гості для мене — це школярі, які приходять на мою присадибну ділянку щодня. Як найбільш вдячна публіка діти «розплачуються» зі мною посмішками та гарним настроєм. Саме цей заряд бадьорості та позитиву допомагає мені весь наступний рік працювати над облаштуванням «тюльпанавої веселки» у Миколаєві.

Квіткарка радіє, що практично всі тюльпани встигли розквітнути до початку Великодніх свят та порадувати відвідувачів своєю красою. Адже навіть

у столиці України через холодну погоду нинішнього року свято весняних квітів пройшло в обмеженому форматі.

Інна Токарева обіцяє, що миколаївське тюльпанове шоу завжди буде безкоштовним для абсолютної всіх відвідувачів, а кількість сортів весняних квітів тільки збільшуватиметься.

— Мешканці Миколаєва дуже пишаються, що саме тут створили в Україні зоопарк, а от я подарую всім людям ще й найкращий ботанічний сад, — із гордістю каже Інна Токарева. — Завдяки тому, що я досконалим вивчила секрети квітництва, фінансові витрати у мене мінімальні. Зараз для мене найголовніше — довести, що можна й треба подарувати людям свято весни та щастя, незважаючи на примхи погоди та життєві складнощі.

А наприкінці мені особливо хотілося б відзначити, що практика організувати домашні фестивалі прийшла до нас, в Україну, з самого серця Європи. У Німеччині, Англії, Італії та інших країнах ЄС власники приватних садів уже давно організовують екскурсії для людей. Особливо популярністю користується так званий «зелений туризм», коли люди переїжджають з одного місця до іншого та відвідують приватні виставки, фестивалі або свята.

Безкоштовні фестивалі на територіях приватних домоволодінь можуть стати особливою «фішкою» й для України. Адже розвиток подібної ініціативи у різних містах країни дозволить людям більше відволікатися від побутових проблем та насолоджуватися кожною миттю життя. ■

■ СПАДЩИНА

«Ой з-за гори із-за кручі...»

80-літній бандурист Ігор Карпович Рачко співає думи і пісні про Марусю Богуславку і Саву Чалого, Конотопську битву, Хортицю та зруйнування Січі Запорізької

Юрій СЖЕЛЬ

Мені пощастило погостювати в Ігоря Карповича в його оселі неподалік Ромен декілька разів. Щоразу, коли приїжджаєш до нього, зустрічаєш щось несподіване, щось нове. Скільки його знаєш, стільки він і дивує. Відчуваєш, що ще не раз доведеться подумки прокручувати деякі моменти спілкування, осмислювати побачене й почуте. Він перейняв багато різноманітних пісень від свого батька, який був учасником «просвітнянського» осередку на його рідному хуторі Лакизи — тепер село Лавіркове Талалаївського району Чернігівської області (а в довоєнні часи осередки «Просвіти» існували чи не в кожному селі й хуторі), та від своїх односельців. Відомі колективи мають у своєму репертуарі чимало творів, почутих від нього. «В яких би світах ми не виступали, завжди говоримо, що ці пісні з репертуару Ігоря Карповича Рачка», — говорить Тарас Компаніченко, керівник гурту старовинної музики «Хорея козацька». Не можна збагнути, як, будучи відрізнаним від світу, від усіх тих засобів комунікації, які є зараз, йому вдалося зібрати й зберегти скільки творів малознаних наших поетів минулого, але він ці речі збирає, зберіг і ділиться тепер із кожним, хто прагне перейняти цей досвід. «Це все віра в Бога і в Україну» — так пояснює свої надбання Ігор Карпович.

«Роменський куц» кобзарства

Грою на бандурі Ігор Рачко почав займатися з 1964 року. Спочатку навчався у Федора Співака, колишнього учасника київської капели бандуристів, що проживав тоді у селі Березівка Талалаївського району. Далі переймав уміння у знаменитих бандуристів Івана Петренка (1886—1969) та Євгена Адамцевича (1904—1972), що належали до славної когорти роменських кобзарів. Від них перейняв репертуар та манеру виконання. Зокрема, Адамцевичу завдячуємо тим, що зберіг і доніс до нас мелодію всім відомого «Запорізького маршу», яку він уподобав у свого вчителя — Мусія Олексієнка з Процівки, передмістя Ромен. У цьому ж селищі жив і Андрій Волощенко (1883—1983) — учень знаменитого Михайла Кравченка. До роменського кобзарського осередку належали також Іван Запорожченко (1872—1932), Григорій Спиця (1911—1971), Валентин Заворотько (1925—2008).

Ігор Карпович вивчив нотну грамоту, спілкувався з багатьма іншими бандуристами, зокрема з Георгієм Ткаченком, від якого освоїв народну (старосвітську) бандуру. Якесь частину пісенних творів засвоїв із книжок. До репертуару співця входять думи «Про Марусю Богуславку», «Невільницький плач», «Про Олексія Поповича», історичні пісні «Про Саву Чалого», «Про зруйнування Січі Запорізької», «Про Хортицю».

Про «роменський куц» кобзарства, зокрема про Адамцевича, Рачка, — є експозиція в Роменському краєзнавчому музеї. Звісно, найкращим гідом по цій експозиції був би сам Ігор Карпович. У 2015 році й у 2016-му ми з ним намагалися потрапити в музей, та обидва рази, на жаль, він був зачинений.

Пісні далечі доріг і вандалізм

Традиційне місце сходин у поїздку в Києві — станція метро «Лісова». Вже о 9-й ранку зібралось добре товариство: Микола Товкайло (цехмайстер Київського кобзарського цеху), Тарас Компаніченко (кобзар, бандурист, лірник, керівник гурту «Хорея козацька»), Ярослав Крисько (м. Львів, бандурист, учасник гурту «Хорея козацька»), Андрій Ляшук (лірник із

м. Рівне), Тарас Силенко (відомий кобзар, вокаліст), Сергій Чурай (бандурист), Василь Середенко — виконавець головної ролі у фільмі «Казка про чорного козака», він заодно й водій мікроавтобуса, на якому ми вирушали в мандрівку. Згодом доєднались кобзар із Харкова Кость Черемський та незрячий бандурист і лірник, актор із фільму «Поводир» Олександр Тріус. Більшість цих виконавців відомі не лише в Україні. Вони збирають не тільки глядацькі зали, а й заповнені лісові галявини, як це відбувається, приміром, на фестивалі «Голосівська кривка».

Багато відеороликів їхніх виступів викладають у мережу інтернет, чимало є на youtube, причому не лише музичні, а й пізнавальні — про українську музику, авторів пісень, розповіді про музику різних періодів історії нашої держави — приміром, доби козацтва, Гетьманщини, Голодомору, пісні УПА. Розповідають і про твори наших просвітителів різних епох: Дмитра Туптала, Стефана Яворського, Григорія Сковороду. Це і є та пісенна «археологія духу», про яку говорив свого часу Микола Будник — перший цехмайстер відродженого кобзарського цеху.

Дорога пролетіла непомітно аж до повороту на Сокиринці, Калюжинці. У Сокиринцях зберігся маєток Галаганів, де свого часу жив і Остап Вересай. Тому на цьому повороті встановлено пам'ятний монумент «Кобзарям України від вдячних нащадків». Ще здалеку стало помітно, що він якийсь незвично білий. Зупинившись поруч, ми змогли розглядіти наслідки вражаючого вандалізму — з бетонної основи монумента злодії здерли бронзове покриття. Залишилось трохи лише на обличчі бандуриста, грифі музичного інструмента і на руках — ймовірно, не змогли в цих місцях віддерти.

«Дай, Боже, вашій хаті!»

Інцидент із пам'ятником дещо вибив з колії, та з цього місця вже рукою подати до мети нашої подорожі. Невдовзі ми вже були на порозі знайомого двору. За воротами нас зустрів пес Дичко. На лаві ліниво потягувався кіт Рудько, якого ми ще кошеням у 2015 році привезли Ігорю Карповичу із сусіднього села Малі Бубни.

Ювіляр на концерті в Талалаївці.

Господарчі споруди в дворі дбайливо розмальовані свого часу художниками — зображено козаків, кобзарів. Двері відчинив сам господар: «Ви тільки мене не забуваєте, заходьте!» У хаті тепло, наоплено, ця оселя належала ще колись його батьку. Інтер'єр типовий для таких помешкань: на стінах старі фотографії, в кутках ікони, рушники. Впобуті чимало старих речей — каганці, скрині. На стінах висять музичні інструменти, зокрема і його бандура — інструмент роботи Василя Сніжного. Це остання робота майстра, невдовзі після виготовлення цієї бандури він помер.

Ігор Карпович зберіг не лише традиції, звичний устрій життя, а й мову — фонетично він не втратив тієї мови, якою розмовляли

велося лікуватися у лікарні. «Я не хотів лягати, але лікарі сказали, що можу втратити слух. Зараз ви от сидите за столом, балакаєте, а я не можу розібрати, про що. Пальці стали як дерев'яні, не можу зіграти на бандурі, важко стало поратися по господарству, була пасіка, я її продав». Та все ж він не журиться, не втрачає оптимізму, радіє гостям, передає досвід.

Нехай бандура розмовляє

Зал Будинку культури в Талалаївці вже був заповнений. Вшанування розпочали представники місцевої влади, які вручили ювілярові почесну відзнаку Міністерства культури України, подарунки від громади. Сам концерт проводив Микола

«Заробили москаліки чого не бажали —
Постріляні й порубані в багнюці конали».

його батьки. Вживає слова, звичні йому, та не звичні вже для нас, які прагнеш запам'ятати, щоб повернути до вжитку. Так мовним надбанням цього разу стали слова — попружка, совістився, мугіри, не в заворотті, та інші*.

Звісно, вести такі бесіди з господарем цієї оселі завжди цікаво, та цього разу потрібно було поспішати, адже вже за півгодини в районному центрі Талалаївка мав початися концерт — на честь ювіляра. На власне вшанування він не хотів їхати — «Чи це я такий хворий, чи лінивий став, я вже й не розберу», та врешті-решт погодився.

Тепер ювіляр майже не бере в руки бандуру через стан здоров'я. Особливо здав він після розбірного нападу на нього. Злодії напали ззаду просто у дворі. Били по голові, затагли в хату, душили мотузкою, забрали гроші, інструменти. Після цього до-

з-за гори із-за кручі риплять вози ідуци» (Степан Руданський), «Я не боюсь тюрми і ката» (Олександр Коницький, до речі цьому ж авторові належить твір «Боже великий, єдиний Русь-Україну храни»), «Моя сердешна Україна», «Про Конотопську битву». Ці пісні — перейняті Ігорем Карповичем від «просвіт'ян», через його батька, котрий співав у хорі «Просвіти» в 1919 році.

Подарували ювілярові від Кобзарського цеху ілюстровану історію України. Продовжили концерт Сергій Чурай, Андрій Ляшук. Тарас Силенко сказав, що також почерпнув від Ігоря Карповича. «Співай, Тарасе, як зручніше, не існує в кобзарстві шаблонів», — відповів на те ювіляр.

А на завершення концерту хором заспівали Гімн України.

«Всім стоящим і молящим
многая літа пропоем»

Невдовзі ми привезли вивантажувати урочистих подій додому, та ніяк не могли виїхати на Київ. Нікого не полишав співочий настрій. Ці останні хвилини гостювання були найзворушливішими. Намагалися виїхати з дев'ятої вечора. Та одна за одною звучали пісні: «Ой у саду вишневому там пташки поють», «Гей, нум браття всі до зброї», дуже урочисто й доречно прозвучала «Всім стоящим і молящим многая літа пропоем». Прозвучало декілька варіантів гімну України. Як сказав Тарас Компаніченко — така варіативність у різних регіонах України твору Чубинського свідчить про те, що гімн є справді народним, а не єдиний офіційний варіант, спушений зверху. Ігор Карпович попросив ніколи «не випускати з гімну куплет про Наливайка й Павлюка, притулити його десь на початку або в кінці».

Прощаючись, ювіляр сказав: «Ваша робота спереду за Україну, за її волю». «Але вже на фундаменті вашому, будемо сприймати це як благословіння» — відповідали хлопці.

На початку першої ночі ми таки виїхали, «бо вже метро закривається»...

* * *

Пісня про Конотопську битву з репертуару Ігоря Рачка, яка досі ще не була ніде офіційно опублікована:

*До города Конотопа військо підступало,
Воеводи Трубейського лагерьями стало.
Славний гетьман наш Іван Виговський на ту облогу
Зібрав військо козацьке, ще й орду в підмогу.*

*Захотіли козаченьки москаля провчити,
І для цього задумали річку загатити.
Потемно вдень і вночі гатку насипали,
Після цього все довкола як болото стало.*

*Орда зліва, а військо справа, славне з козаками,
Причайлися, і в заплаві, на січу чекали.
Були послані загони на стан Трубейського,
Щоби заманить москаликів на слизьку дорогу.*

*Стала стріча, стала січа, ревнули гармати,
Скресли шаблі — козаченьки стали відступати.
Москаль реве, москаль тисне скільки має сили,
Аж допоки у болото їх не заманили.*

*От тоді вже, у болоті, гарно обступали,
Били, різали й рубали, в болото втопали.
Зранку рано й до полудня гармати ревіли,
Списи гнулися й ламалися і стріли летіли.*

*Заробили москаліки чого не бажали —
Постріляні й порубані в багнюці конали
Слава ж батьку Івану Виговському, слава Україні,
Слава війську козацькому одвіку й до нині.*

*Попружка — ремінь; совістився — добре, на совість дбати про щось; мугіри — холопи; не в заворотті — не з руки. ■

■ ФЕСТИВАЛЬНИЙ СИНДРОМ

Життя монстрів і кабачка

Микита Кожум'яка разом із титулованими іноземними героями дитячого кіно — на цьогорічному «ЧілдренКінофесті»

Вікторія КОТЕНОК

У Києві та ще двох десятках міст уже традиційно проходить щорічний Міжнародний кінофестиваль для дітей і підлітків «ЧілдренКінофест». Цього року — з 26 травня по 4 червня. Мета кінопоказів найкращих фільмів — виховання нового покоління кіноглядачів у країні, розвиток практик сімейного культурного дозвілля та просування мистецтва кіно. Традиційно знайомитимуть глядачів із найновішими європейськими стрічками і зі світовою кінокласикою.

Привіт від «Оскара» і «Сезара»

Фестивальна програма складається з конкурсної програми, позаконкурсних кінопоказів та спеціальних подій. Фільм-переможець визначають безпосереднім голосування глядачів — на вході до кінотеатру кожен відвідувач отримує бюлетень, за допомогою якого оцінюватиме фільм.

До конкурсної програми IV «ЧілдренКінофесту» увійшло сім фільмів для глядачів від 4 років, відібраних на найбільших європейських кінофорумах. Відкриється форум анімаційною стрічкою «Життя кабачка» про дружбу підлітків, який отримав премію «Сезар» за найкращий дебют та оригінальний сценарій, а також був номінований на премію «Оскар». Також глядачі матимуть змогу побачити фентезі «Хлопчик у золотих штанах» спільного дансько-шведського виробництва, що здобув приз глядацьких симпатій на найбільшому європейському кінофестивалі для дітей Cinekid.

Уперше у програмі фестивалю представлено фільм із Латвії. Яніс Норде презентуватиме повчальну

стрічку «Люблю тебе, мамо» — про те, як маленька брехня може призвести до серйозних наслідків. Фільм отримав премію дитячої секції GenerationKplus Берлінського кінофестивалю й був висунутий від Латвії на «Оскар» за кращий фільм іноземною мовою. Від Великої Британії буде показаний фільм «МолліМун і чарівний підручник гіпнозу». Данія презентуватиме комедію «Вперед, до школи!», а Швеція — мультфільм «Маленький монстр».

Україну представлятиме фентезі-мультфільм Манука Депоєна «Микита Кожум'яка», який зібрав на Батьківщині понад 11 млн. гривень і вийшов у прокат у Польщі й Туреччині.

Одним із головних показів нинішнього року стане добірка стрічок, що вийшли у фінал конкурсу дитячих короткометражних фільмів, який був оголошений восени. 10 найкращих картин-конкурсантів будуть показані на великому екрані, а спеціальне журі обере серед них переможця.

Поза конкурсом на маленьких глядачів чекає екскурсія до витоків кіно разом зі стрічкою

«Хлопчик у золотих штанах».
Фото з сайта childrenkinofest.com.

«Люм'єр!». Колекцію відреставрованих робіт братів Люм'єрів склав Тьєррі Фремо — директор Каннського кінофестивалю і один із головних кіноманів світу. Разом із його коментарями старовинні фільми перетворюються на сучасну комедію, яка розсмішить і дорослих, і дітей.

На закритті, за традицією фестивалю, відбудеться показ володаря гран-прі попереднього року. Це картина «Лапа» режисера Роберта-Адріана Пежо з Угорщини, заснована на реальних подіях.

«Щоби діти без страху і стереотипів взаємодіяли зі справжнім світом»

Цьогорічним послом «ЧілдренКінофесту» є Катерина Вабкіна — одна з найвідоміших українських письменниць, колумніст, сценарист, драматург. Вона є авторкою поетичних книг «Вогні святого Ельма», «Гірчиця», «Знеболювальне і снодійне», збірок оповідань «Щасливі голи

люди», «Лілу після тебе», роману «Соня» і дитячих повістей «Гарбузовий рік», «Шапочка і кит». Її тексти перекладено польською, німецькою, англійською, шведською, французькою, чеською, румунською та російською мовами; інсценізовано в Києві, Відні та Женеві.

«Мені дедалі частіше здається, що з дорослими уже пізно. Ні, ми також щодня стаємо кращі, сильніші і більш сердечні, але в якихось місцях уже такі поламали, що не полагодили. Діти — інша справа. Це вони мають стати суспільством зі здоровим ставленням до багатьох речей, до яких ми —десь головою, адесь духом, — не доросли, це вони мають менше боятися, більше любити і ефективніше взаємодіяти зі світом, відкритим, великим світом, так, як ми не можемо.

Саме тому в моїх текстах — особливо дитячих, — поруч із чудесами і пригодами стається те інвалідний візок, то розлучення,

то зародження любовних стосунків між дорослими, то важкі хвороби, то допомога ближньому дорогою ціною, то розуміння відповідальності за матеріальні цінності й усвідомлення їх походження. Мені хочеться, щоби діти без страху і стереотипів взаємодіяли зі справжнім світом, тим світом, у якому вони живуть, і знали, що справжній, такий, як є, — він прекрасний, а що в ньому є прекрасного — такою, як расова і гендерна нерівність, непристосованість суспільств до різних відмінних людей, насилля, байдужість, хвороби, смерть, страх — це треба прийняти, глибоко зрозуміти, а зрозумівши, виправити — без страху, рішуче і добре знаючи, що робиш і навіщо це потрібно».

Думаю, сучасне кіно може дітям це дати. Тому хочеться допомогти дати їм якісне сучасне кіно — саме це робить Совеня Чарлі.

В Україні майже немає якісних фільмів для дітей і підлітків, але такі фестивалі надихають і формують контекст і середовище, в якому вони мають врешті з'явитися, і це ще одна причина, чому хочеться підтримувати «ЧілдренКінофест».

Засновником і організатором фестивалю є ТОВ «Артхаус Трафік». Цьогорічна подія відбувається за підтримки Goethe-Institut в Україні, Французького інституту в Україні, Посольства Швеції в Україні, Посольства Швейцарії в Україні, Посольства Латвії в Україні та Почесних консульств у Чернігові, Львові та Одесі, Посольства Королівства Данія в Україні, Данського кіноінституту.

Вхід на всі покази — безкоштовний, за попередньою реєстрацією на сайті фестивалю (старт — 15 травня). Частина місць виділяється організованим групам глядачів із соціально незахищених верств населення: дітям з особливими потребами, сиротам і потерпілим від конфлікту на сході України. ■

■ ДІЙОВІ ОСОБИ

Максим Кідрук: Одна книга на рік — абсолютний мінімум

Танзанія виявилася не по-африканськи дорогою, ділиться враженнями письменник-мандрівник

Катерина ДУБРОВНА

Максим Кідрук — родом із Рівного, інженер-енергетик за освітою, який став мандрівником і письменником. Він побував у понад 30 країнах, написав технотрилер «Бот», загалом видав сім художніх книг та п'ять тревелогів. Максим Кідрук — співавтор акції «На Зеландію!» разом із Сергієм Притулою та колумніст чоловічого журналу «XXL».

Нещодавно на фестивалі Rasomfest у Львові Максим розповів про свою захопливу мандрівку в Танзанію, а також анонсував два нові романи.

■ Максиме, що найцікавішого було у Танзанії?

— Я вже менше подорожую. В молодості проблема одна — є багато вільного часу, але немає грошей на подорожі. Коли ти стаєш старшим, ця проблема перевертається з ніг на голову. Цієї зими ми з дружиною поїхали до Танзанії. Вже за звичкою я не зупиняюся в фешенебельних готелях і впродовж усієї мандрівки намагаюся побачити якомога більше. Один з моїх товаришів (волонтерів) у кінці березня цього року прислав мені повідомлення в Facebook, що от подивися, Макс, який ти «лопук», ти купив квитки до Танзанії за 500 доларів туди і назад, а зараз є за 180.

У Танзанії з березня по травень сезон дощів. І дешеві квитки насправді означають лише одне — вас намагаються заманити та розвести на гроші. Коли ми з дружиною мандрували, то розуміли, що при найменшому дощі деякі місця стають непрохідні навіть для позашляховика. Я запитав у гіда, чим він займається у сезон дощів. Посміхаючись він сказав, що навіть у той період тут є туристи, але вони зазвичай з України або з Росії. Спочатку я не зрозумів цього натяку...

Чи рекомендую їхати до Танзанії? Однозначно, так. Я до цього вже був в Африці, але за кіль-

кістю і за якістю того, що ви зможете побачити, з Танзанією ще поки що нічого не може зрівнятися. Хоча Танзанія виявилася не по-африканськи дорогою. Все виявилось набагато дорожчим, навіть ніж у нас в Україні.

■ Ти казав, що більше не писатимеш ніякі тревелоги. Книги про свою подорож до Танзанії не буде?

— Я щаслива людина, в тому сенсі, що я перетворив єдину річ, займатися якою мені по-справжньому подобається, на справу свого життя. Я дуже довго шов до того, щоб стати професійним письменником. На сьогодні я заробляю лише зі своїх книжок. Був період, коли я писав до різних журналів. Я припинив цю співпрацю минулого травня, з тієї простої причини, що для мене в ній не було фінансової потреби. З іншого боку — це час. Щоб написати хорошу журнальну статтю, потрібно як мінімум два дні. Я не уявляю, як можна написати хорошу статтю за декілька годин. Тому, поки мої читачі будуть дозволити мені жити за рахунок моїх книг, я і надалі писатиму те, що я хочу.

■ А скільки потрібно, щоб написати хороший роман?

— Насправді колись, я це навіть заміряв (є прикольна річ у Word, яка показує, скільки часу був

Максим Кідрук.
Фото з сайта zt-news.org.ua.

відкритий файл). Але потім зрозумів, що цей час не є об'єктивним, адже я не завжди пишу, можу просто залишити відкритим документ і робити щось інше. Часом я зустрічаю в соцмережах хейтери пишуть: «О, клепає романи один за іншим». Це не про мене... Хоча часом і про мене. Загалом, ми мусимо розуміти одну річ — для людини, яка

займається лише літературою, випуск однієї книги на рік — абсолютний мінімум. Більше того, навіть якщо ми подивимося на загальноєвропейські класики, то вони писали по книзі щороку.

Ще є один нюанс: я вважаю романом від 100 тисяч слів до 130 тисяч. Але багато людей називає романом уже те, що має 40 тисяч слів. Ну візьмемо в середньому 100 тисяч слів, отже, для написання нормального роману ви потребуєте як мінімум 100 днів. За короткий час це нереально, бо всі ми хворіємо, часом відчуваємо якусь неспроможність працювати. Крім того, потрібно шукати матеріал для роману, хороший письменник постійно з кимось спілкується, радиться тощо. Безперечно, треба редагувати, буває таке, що я видаляю цілі абзаци. Загалом одна книга на рік для професійного автора, для того, хто хоче заробляти собі чим на життя, є цілковита норма, і це та норма, яка анітрохи не зашкодить якості.

■ Який із твоїх романів подобається тобі найбільше?

— Мені подобається, як я еволюціонує як автор. Подобається, що коли я озируюся назад, то бачу різницю між своїми текстами. Зараз для мене найкращою книгою є, безперечно, мій крайній роман «Зазирни у мої сни». Але я переконаний, що ще кращою за нього, хоча б зовсім на трішки, буде книга, яку я пишу зараз, — «Не озирайся на минуле». Я сподіваюся, що поговоримо про неї восени під час всеукраїнського туру.

А в голові я вже маю свою наступну книгу. І я вже навіть маю назву для неї — «Де немає Бога». Її особливість у тому, що це буде не фантастичний роман, там не буде містики, це буде просто потужна життєва історія. Вже зараз відчуваю те, що це буде моя «чорна книга». ■

Наталка ШАМАНОВА

■ ПЕРСПЕКТИВИ

Бути сильним, як козак

Для чого заснованим на українських традиціях видам спорту законодавче регулювання?

Верховна Рада України 12 квітня проголосувала як за основу законопроект №5324 «Про внесення змін у Закон «Про фізичну культуру та спорт» про визнання національних видів спорту». Цю новину одразу підхопили як українські так і російські ЗМІ, з'явилось безліч матеріалів із гучними назвами на кшталт: «Гопак визнали спортом!», що на сьогодні не відповідає реальному стану речей. Ми спробували розібратися, що ж таке національні види спорту в Україні, для чого вони потрібні та які перспективи їх чекають у разі остаточного затвердження цього законопроекту.

Спортсмени у шароварах

За 25 років незалежності в Україні з'явилося безліч організацій, що пропагують різні види спорту, засновані на українських традиціях. Найвідоміші з них: «Український рукопаш Спас», «Рукопаш Гопак», «Бойовий гопак», «Козацький двобій», «Асгарда», «Хортинг», «Боротьба на вхрест», «Боротьба на поясах», «Гопки-Спас», «Триглав» тощо. Кожна організація має свою специфіку, але, як правило, там навчають битися голіруч, фехтувати шаблями та іншою історичною зброєю, влаштовують спортивні змагання, навчальні вишколи, дитячі табори та етнофестивалі. А ще вивчають історію козацтва та співають героїчних пісень. На тренувальні форми козацьких спортсменів є емблеми з українською символікою, а в деяких організаціях заведено вбиратися у шаровари, підперезані кількадесятиметровим поясом, та вишиванку і навіть вистригати козацькі чуби.

І хоч у світі професійного спорту ставлення до козаків-спортсменів доволі різне, від захоплення до повного несприйняття, але простих українців воно приваблює ідейністю.

Столичний студент Павло Маселко козацькими єдиноборствами почав займатися у 8 років. «У школі я займався гопаком, — мені подобалося тренуватися, подобалося відчувати себе козаком, та й постійно за себе завдяки тренуванням міг. Потім ще паралельно займався боксом та іншими офіційними стилями, але саме в козацтві мав, окрім тренувань, цікаве проукраїнське середовище і друзів».

«Бути сильним, як козак» а не як, приміром, самурай чи ніндзя, чом би й ні? І, схоже, критична маса таких людей досягла тієї точки, що потребує виходу національних видів спорту на офіційний рівень. А є попит, то буде й пропозиція.

Де готують козацьких тренерів?

Як стати тренером боксу чи дзюдо — наче зрозуміло: тренуватися, закінчити спортшколу, профільний ВНЗ. А от як люди стають викладачами козацьких бойових мистецтв? Деякі організації готують тренерів самостійно, обираючи з-поміж здібних учнів і проводячи їм іспити на право викладання. (У звичайному житті вони можуть бути ким завгодно за освітою і професією). Є люди, що мають фахову освіту, пов'язану з якимось офіційним спортом, спортивні розряди, отримані в інших стилях. Скажімо, очільниця львівсь-

Козаки й гопакотв утверджують ідентичність.
Фото з сайту bdzhol.com.

кої школи бойового мистецтва для жінок «Асгарда» Катерина Тарновська, — чемпіонка світу з кикбоксингу косікі WPKA.

А є й такі, що мають фахову освіту і дипломи державного зразка. Наприклад, ковальський тренер рукопашу гопак Олекса Смалч закінчив Львівський державний університеті фізичної культури та спорту, де на кафедрі фехтування, боксу та національних єдиноборств є спеціальність «Український рукопаш гопак». Також фахових спортсменів-козаків готують у Запорізькому національному університеті на факультеті фізичного виховання. Там є спеціалізація «Український рукопаш «Спас».

Професійні тренери мають знати техніку і тактику ведення бою, методику проведення змагань, козацькі ігри, танці, пісні та багато іншого. Тож, якщо ви вирішите зайнятися спортом по-козацьки, незайве буде поцікавитись кваліфікацією тренера, щоб не натрапити на аматора від спорту.

Від самодіяльності до професійності

Більшість видів спорту, що претендують на статус національних, стартували з формату громадських організацій та експериментальних гуртків у 90-х роках. Проводилися перші спортивні чемпіонати та

Для багатьох «оселедець» і шаблюка — не лише хобі.

Після Революції гідності в активістів від козацького спорту з'явилась можливість прискорити процес власної легалізації. Ініціативу з цього надав президент «Всеукраїнської федерації «Спас» Олександр Притула, її підтримав міністр молоді та спорту України Ігор Жданов та заступник міністра Ярослав Войтович.

«Як відомо, усі визнані в Україні види спорту поділяються на олімпійські, неолімпійські та паралімпійські, — пояснює Олександр Притула. — На сьогоднішній день до зареєстрованих і визнаних де-

на українських традиціях. Тобто, це може бути і «Спас» — що вважається бойовим мистецтвом козацьких розвідників-пластунів, і гопак, що походить від козацького бойового танцю, і зареєстрований у 70-х роках гирьовий спорт, батьківщиною якого є Україна.

«Потреба виділити в окрему категорію національні види спорту має вагомні причини. По-перше, це справа національного престижу та самоідентичності», — веде далі Притула. От, наприклад, бокс, його вивчають в усьому світі, але загальновідомо, що батьківщи-

чергу, українцям, — реєструвати його федерацію в Парижі чи Брюсселі технічно складно і нелогічно. А для національного виду спорту достатньо буде зареєструвати Національну федерацію».

Зібравши восени 2015 року представників усіх дієвих організацій, що відроджують спорт на українських традиціях, при Мінмолодьспорту була утворена робоча група на чолі із заступником міністра Ярославом Войтовичем за участі нардепа та очільника «Рукопашу Гопак» Миколи Величківича, вищезгаданого керівника федерації «Спаса» Олександр Притули та інших. Робоча група розробила поправки до закону «Про фізичну культуру та спорт», і нарешті у 2017 році дійшла черга до його розгляду.

Звісно, кожен вид спорту, що претендуватиме на статус національного, потребуватиме наукового обґрунтування, потужної методичної бази, практичного досвіду. Щоб отримати офіційний статус, керівники мають зареєструвати свій вид спорту, подавши документи до відповідного комітету Міністерства молоді та спорту. Серед вимог до кандидатів — популярність, масовість, наявність методичної бази і чітких правил, кваліфіковані тренери, ну і щоби новий спорт не дублював уже існуючі.

Олекса Косенко, учасник групи громадських активістів із розробки змін до законопроекту, вже кілька років тренує дітей на базі однієї зі шкіл столичної Троєщини. На запитання, що дасть надання статусу національного виду спорту особисто йому як тренеру, пояснює: «Насамперед це умови для розвитку учнів. Викладати козацьке єдиноборство в приватному дитячому клубі чи орендованому залі може будь-хто. А от потрапити у професійну дитячу спортивну школу непросто. Наприклад, наразі в державних спортивних школах охоче впроваджують бокс, дзюдо, вільну боротьбу, — бо це олімпійські види спорту. Саме вони піднімають престиж і загальний рейтинг спортшколи, та й діти можуть не лише тренуватись для загального розвитку, а й брати участь у всеукраїнських та міжнародних змаганнях, а за бажання — будувати спортивну кар'єру. Самодіяльні види спорту цього не передбачають. Тому особливий зацікавленості в таких секціях немає. А до офіційно визнаних національних видів спорту та їх представників ставлення буде інше. З'явиться можливість і законна підстава для створення державних національних спортивних шкіл, спортклубів тощо».

Наразі закон допрацьовується і має пройти ще два читання у Верховній Раді й тільки після цього вступить у дію. Спортсмени від козацтва працюють. І хто знає, можливо, вже через кілька років з'явиться мережа дитячих спортивних шкіл, де дітей змалечку виховуватимуть справжніми козаками. ■

«Потреба виділити в окрему категорію національні види спорту має вагомні причини. По-перше — це справа національного престижу та самоідентичності».

мистецькі фестивалі з козацьких бойових мистецтв, напрацьовувалися методики, видавалися статті і книги.

Як відомо, за президентства Віктора Ющенка козацькому руху в цілому приділяли неабияку увагу, було навіть створено «Координаційну козацьку раду» на чолі з гетьманом-президентом. За часів Віктора Януковича, зі зрозумілих причин, загальний клімат у країні розвитку національного спорту не сприяв.

ржавою неолімпійських видів спорту належать український рукопаш «Спас», українська боротьба на поясах, козацький двобій та хортинг, але організації, що розвивають спорт по-українськи, значно більше. Тому виникла потреба легалізувати українські національні види спорту».

За словами Олександра Притули, під визначення «українських національних видів спорту» підпадають ті, що виникли в Україні та засновані

на боксу — Англія. Чи дзюдо, — його вивчають люди різних національностей, але всі розуміють, що батьківщиною його є Японія. Так само українські види спорту, визнані державою, працюватимуть на престиж України у світі. Інший аспект — механізми реєстрації. Зараз, щоб офіційно зареєструвати вид спорту, треба мати Міжнародну федерацію з цього виду спорту. Погодьтеся, спорт, що розвивається в Україні і цікавий, у першу

Кирило Катрич
захисник збірної України з хокею

«Прикро програвати, але вдвічі прикріше так грати вдома».

ХОКЕЙ

Індикатор льодових справ

Рідні стіни поки не надто сприяють вдалому виступу українських хокеїстів на чемпіонаті світу в дивізіоні ІА

Григорій ХАТА

Як би не хотілося вітчизняним хокейним шанувальникам швидко бачити нашу національну збірну в еліті світового хокею, але питання її прогресу цілком і повністю впирається в суворі реалії, в яких у нашій країні перебуває «найшвидша гра в світі». Після нетривалого сплеску хокейної активності, котрий був пов'язаний із перебуванням при владі палкого фаната хокею Бориса Колесникова, нині про його розвиток «семимильними кроками» можна забути. За часів перебування президента «Донбасу» на державній службі в окремих містах України було збудовано льодові ковзанки, котрі дозволили суттєво підвищити інтерес місцевої громади до хокейної (й не тільки) справи.

Приміром, у Богуславі, що на Київщині, після появи «Льодограю» в 20-тисячному місті закипіло справжнє зимове життя. На льодовій арені ледь не цілодобово (за суворим розкладом) тренуються хокеїсти та фігуристи. При цьому на базі місцевої хокейної команди, котра є чемпіоном країни серед юніорів, сформовано національну юніорську збірну до 18 років. Тут же, до слова, вітчизняна «молодіжка» проводила свій навчально-тренувальний збір перед поїздкою на чемпіонат світу в дивізіоні ІВ, який нещодавно проходив у словенському місті Блед. Максимум, що вдалося зробити підопічним Олега Ігнат'єва в Словенії, вберегти від вильоту з умовно третьої за рейтингом когорти хокейних збірних, посівши на турнірі в підсумку передостаннє місце.

Так само своєрідним індикатором вітчизняних хокейних справ стане й дорослий чемпіонат світу за участі української збірної, на якому вона грає в ролі господарки змагань. Коли наші хокейні функціонери кликали до України цей турнір, здавалося, що в нашої команди буде непоганий шанс заскочити до еліти світового хокею, адже одразу дві перші команди групи ІА за новим регламентом підвищуються у класі.

Після двох поразок на старті чемпіонату світу ІА українські хокеїсти тепер мусять міркувати над тим, як не понизитися в класі.
Фото Олександра ПРИХОДЬКА.

Проте після двох поспіль поразок на старті, котрі відкинули команду Олександра Савицького на останнє місце в секстеті, стало зрозуміло, що домашні стіни покликані для того, аби допомогти «синьо-жовтим» зберегти прописку в другому за силою хокейному дивізіоні планети. Перед початком турніру, котрий проходить у київському Палаці спорту, прогнозувалося, що фаворитами «пульки» будуть збірні Угорщини та Казахстану, котрі в минулому сезоні змагалися (але невдало) в елітному дивізіоні. При цьому роль аутсайдерів відводили команді з Південної Кореї, котру, як свідчили матчі, зіграні в рамках «Єврочеленджа», до снаги перемогти навіть українській збірній. Однак майбутні господарі зимової Олімпіади-2018 до Києва приїхали з серйозними намірами, про що засвідчили їхні дві стартові перемоги та одноосібне лідерство, захоплене ними за підсумками перших ігрових днів.

Українська ж команда — єдина, котрій у двох турах не вдалося набрати жодного пункту. Слід визнати, що перспективи в колективі Олександра Савицького — не райдужні. Можливостей для набору очок у матчах не так уже й багато, а без них зберегти «насижене» в дивізіоні ІА місце не вдасться. ■

ТАБЛО

Чемпіонат світу. Дивізіон ІА (Київ). Заключний поєдинок 2-го туру. Угорщина — Австрія — 1:3.

Турнірне становище: Півд. Корея — 6, Австрія, Угорщина, Польща, Казахстан — 3, Україна — 0.

ХРОНІКА

Теніс

Жіноча збірна України не змогла пробитися до Першої Світової групи Кубка федерації, програвши матч «плей-оф» команді Німеччини — 2:3. Попри те, що лідер нашої команди Єліна Світліна вже вкотре перемогла экс-першу ракетку планети Ангелік Кербер, загальний рахунок протистояння вийшов не на користь українок. Обидві наші найсильніші тенісистки — Світліна та Цуренко — програли Юлії Гьоргес, іще одне очко німкеням принесла Кербер, котра переграла другу ракетку України. Перемога українок у парі, за яку грали Надія Киченок та Ольга Савчук, уже не мала турнірного значення.

Дзюдо

Окрім двох золотих нагород, виграних Георгієм Зантарасю (до 66 кг) та Дариною Білодід (до 48 кг), на ЧЄ-2017 у Варшаві скарбничка української збірної поповнилася «сріблом» Світлани Яремки (понад 78 кг) та командною «бронзою» наших чоловіків. ■

ВОЛЕЙБОЛ

Психологія переможців

Не маючи статусу фаворита чемпіонської серії, оновлений «Локомотив» продовжив колекціонувати національне «золото»

Григорій ХАТА

Опинившись у ситуації, коли на все і всіх грошей в українському спорті більше не залишилося, з'ясувалося, що системною роботою з розвитку цієї царини життя ніхто, по суті, в країні не займався. Усе, як-то кажуть, вирішували обставини. Навіть у футболі, який у нас є найпопулярнішим видом спорту, все залежало від настроїв можливих власників клубів. Здається, навіть на кілька років уперед вони не дивилися, вирішуючи нагальні проблеми швидко дієвими методами.

Якщо окремі футболісти кажуть, що вони не бачать різниці між якістю футболу в першій та елітній лізі, — вони аж ніяк не перебільшують. Вирішуючи в недалекому минулому животрепетні питання придбання професійно зрілих закордонних вихованців, ледь не залишився за бортом реальності один із вітчизняних футбольних грандів.

... У ситуації, коли довелося обходитися без підтримки потужного спонсора, в минулому році опинився багаторічний незмінний флагман вітчизняного чоловічого волейболу — харківський «Локомотив». Зрозуміло, що після відмови Укрзалізничці утримувати на своєму балансі волейбольний клуб — ігровий колектив залишили всі зрілі виконавці, зокрема й досвідчений головний тренер.

Говорили в Харкові й про завершення існування «залізничного» клубу. Утім зійти з рейок найтитулованішому волейбольному колективу країни не дали. Молоді вихованці клубної школи продовжили переможну ходу своїх попередників, сенсаційно вигравши чемпіонат України-2016/2017.

Упродовж усього сезону, починаючи з упевненої перемоги над оновленою командою «залізничників» у дебютному розіграші Суперкубка, львівський «Барком-Кажани» демонстрував чіткий намір стати новим лідером чоловічого волейболу в Україні. Перемога в регулярному чемпіонаті, статус першого сіяного в «золотій» серії — усе говорило про чемпіонські перспективи амбітного колективу зі Львова.

Проте довести справу до переможного кінця «кажанам» не вдалося. З виграшу розпочавши фінальний раунд, надалі підопічні латвійського наставника Уґіса Крассіньша програли «Локомотиву» (його основу складають гравці збірної України до 20 років, котра, до слова, минулого року стала другою на ЧЄ) три поспіль матчі й обмежилися таким чином віце-чемпіонським статусом. Водночас оновлений та омолоджений «Локо» виграв, загалом, 17-те національне «золото». За словами головного тренера «залізничників» Ігоря Зяблицева, переломною у фіналі стала гостьова перемога його підопічних у другому матчі серії. «Тоді хлопці відчули психологічно, що вони можуть перемогти, йти до чемпіонства», — назвав ключ до успіху наставник «Локомотива».

У жіночій суперлізі все завершилося більш ніж прогнозовано. Южненський «Хімік» усьоме поспіль став чемпіоном країни, не програвши при цьому за сезон жодного матчу. За підсумками заключного етапу ЧУ, в якому, нагадаємо, чотири команди провели два з'їзні тури, володарем «срібла» став вінницький «Білозгар», «бронза» дісталася луцькій «Волині». ■

РЕКЛАМА

«Українська національна лотерея». Зміни до Умов випуску та проведення лотереї тото «ФАВОРИТ СПОРТ»

«УКРАЇНСКА НАЦІОНАЛЬНА ЛОТЕРЕЯ»
ЗАТВЕРДЖЕНО
наказом генерального директора
№ 76 від 24 квітня 2017р.

ЗМІНИ

до Умов випуску та проведення державної тиражної грошової лотереї тото «ФАВОРИТ СПОРТ»

I. Внести наступні зміни до Умов випуску та проведення державної грошової тиражної лотереї тото «ФАВОРИТ СПОРТ»:

1. Пункт 12.1. Розділу 12 «БОКС. ММА» Додатку № 3 «Особливості реєстрації ігрових варіантів лотереї в залежності від виду спортивного змагання» до Умов випуску та проведення державної грошової тиражної лотереї тото «ФАВОРИТ СПОРТ» викласти в наступній редакції:

«12.1. Поєдинок вважається розпочатим після першого гонгу. При грі на перемогу одного з учасників, поняття «перемога» містить в собі: перемогу за очками, перемогу нокаутом, перемогу технічним нокаутом, дискваліфікацію суперника або його відмову. При нічийному результаті у поєдинку ММА призи по всім ігровим варіантам на перемогу підлягають виплаті із коефіцієнтом «1».».

II. Прикінцеві положення.

1. Ці зміни набирають чинності з дня їх опублікування.

2. Зобов'язання оператора перед гравцями, які виникли до набуття чинності цими змінами, підлягають виконанню на раніше діючих умовах. Всі умови Лотереї, що не були змінені цими змінами та доповненнями, залишаються незмінними.

Генеральний директор

Бочковський А.С.

УКРАЇНСКА НАЦІОНАЛЬНА ЛОТЕРЕЯ

Україна, Київ 02098, вул. Ю. Шумського, 15, офіс 110
Тел. (38044) 220-4949
Факс (38044) 220-4950
UKRAINIAN NATIONAL LOTTERY
1B Shumskogo U. St., office 110
Kiev, Ukraine 02098
Tel. (38044) 220-4949
Fax. (38044) 220-4950

НАКАЗ

№ 76
від 24 квітня 2017р.

Щодо змін до Умов випуску та проведення державної тиражної грошової лотереї тото «ФАВОРИТ СПОРТ»
Затвердити Зміни до Умов випуску та проведення державної тиражної грошової лотереї тото «ФАВОРИТ СПОРТ» (номер 118 в Єдиному реєстрі державних лотерей, запроваджених в Україні) — додаються.

Генеральний директор
Бочковський А.С.

ГОРЩИКИ ПОБИЛИ

Розлучниця Франко

Голлівудська зірка Кейт Бекінсейл подала на розлучення після 13 років шлюбу

Аліса КВАЧ

Схоже, життя голлівудських зірок, окрім зйомок, крутиться навколо кількох головних моментів: це одруження, народження дітей, зради, скандали і розлучення. І чим частіше ти потрапляєш у світську хроніку, тим більшою є популярність.

Утім 43-річна зірка фільму «Інший світ» Кейт Бекінсейл навряд чи радіє приводу потрапити до перших рядків таблоїдів у зв'язку з розлученням зі своїм чоловіком, режисером Леном Вайзманом, з яким вона прожила разом більше 13 років. Пара всіляко приховувала проблеми, хоча ще півтора року тому Вайзман почав помічати в компанії 24-річної моделі Сі Джей Франко. Їх неодноразово бачили в ресторанах у той час, коли Кейт була на зйомках, і Лен відверто загравав до нової пасії. Дізнавшись про це, Бекінсейл була прикро вражена і навіть деякий час з'являлася на різних заходах без обручки. Але пізніше перстень знову повернувся на руку, що дало підстави сподіватися, що в родині настало примирення.

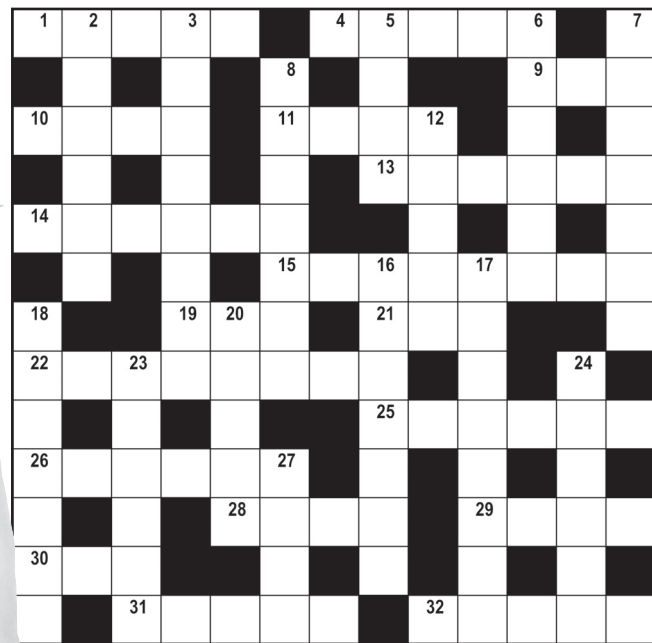
Але, схоже, протиріччя між Кейт та Леном справді стали нездоланними, бо восени минулого року Вайзман подав до лос-анджелесько-

го суду документи на розлучення. А днями і Бекінсейл облишила марні спроби склеїти родину і подала зустрічний позов. Оскільки під час весілля пара уклала шлюбний контракт, очікується, що особливих проблем із розлученням не буде, тим більше що спільних дітей у Кейт та Лена не було.

Самій Кейт у цій ситуації можна лише посипувати. Це уже другий її шлюб, який зазнав краху. Першим чоловіком Бекінсейл був актор Майкл Шин, з яким вона одружилася у 1995 році, а у 1999-му в них народилася дочка Лілі. Однак через чотири роки вони розійшлися, хоча й залишилися друзями. І ось — знову сама, і, судячи з характеру Кейт, на легкі інтрижки вона не здатна. А знайти прекрасного принца — не так просто. Хоча, як казала героїня фільму «Москва сльозам не вірить», «у сорок років життя лише починається». Так що Кейт іще може пощастити. ■

Кейт Бекінсейл.

КРОСВОРД ВІД МАЛАНКИ № 51

По горизонталі:

1. Козацьке прізвище князя Дмитра Вишневецького, засновника Запорозької Січі. 4. Англійська нудьга, депресія, меланхолія. 9. Ім'я голлівудської акторки, зірки фільму «Убити Білла». 10. Відомий французький порт, відправна точка до берегів Британії. 11. Зрошувальний канал у Середній Азії. 13. Інструмент скульптора. 14. Католицький єпископ. 15. Розмовна назва кувіта, популярний на Сході чоловічої хустки, пов'язана з колишнім лідером Палестинської Автономії. 19. Національна валюта Латвії. 21. Дикий бик, нині вимерлий. 22. Транспортний засіб, який широко використовували війська Третього рейха. 25. Повна нісенітниця. 26. Іспанський конкістадор, який завоював Імперію ацтеків. 28. Поле для гри у великий теніс. 29. Атомна електростанція на річці Стир. 30. Герой поеми Котляревського «Енеїда», побратим Евріала. 31. Отруйна змія, від укусу якої померла Клеопатра. 32. Відома українська акторка, чия ім'я має вулиця в Києві.

По вертикалі:

2. Повільний темп виконання музичного твору. 3. Предмет, замість якого Персей використав свій щит, що дозволило йому вбити Медузу Горгону. 5. Нагорода переможцю. 6. Людина, що любить ходи-

ти без одягу. 7. Судноплавство, що здійснюється вздовж узбережжя між портами одного моря або різних морів однієї держави. 8. Львівський футбольний клуб. 12. Вид східних одноборств, яким володіють навіть панди. 16. Американське місто, яке у 1996 році приймало літні Олімпійські ігри. 17. Третейський суд. 18. Чоловічий салонний піджак, призначений для курців. 20. Представник давнього індіанського племені, яке мешкало на території сучасної Мексики. 23. Знаменита католицька монахиня, яка опікувалася бідними та хворими у Калькутті. 24. Один із найвідоміших у світі французький коньяк. 27. Воскові комірки, у яких бджоли зберігають мед.

Кросворд №50
від 25 квітня

Наступний номер «Україна молода»
вийде в п'ятницю—суботу, 28—29 квітня.

ПРИКОЛИ

Загуляв я якось і шлю дружині есе-
меску:

— Сьогодні додому не чекай!
Отримую відповідь:

— Гарантуєш?

У придорожнє кафе заходить
далекобійник і замовляє м'ясо. Тут
ввалюються три байкери, забира-
ють його замовлення. Далекобій-
ник розплачується з офіціанткою і
йде.

Один із байкерів каже:
— Навіть за себе постояти

не вміє.

Офіціантка:

— Та він ще й водить жажливо.
Тільки що виїжджав зі стянки —
розчавив три мотоцикли.

Приходить свекруха до невістки.
Провела пальцем по м'ясах і, пока-
зуючи пил на пальці, каже:
— Яке прислів'я є на цей випадок?
— Натякаючи, що чистота —
запорука здоров'я.

Невістка, недовго думаючи:
— Свиња скрізь бруд знайде.

БУВАЄ

Вицілувала

Американка більше
двох діб поспіль
цілувала автомобіль,
щоб його виграти

Ната НЕТУДИХАТА

На що тільки не підуть люди, щоб отрима-
ти приз! Тим більше, якщо цей приз — новень-
кий автомобіль Kia Optima вартістю близько 22
тисяч доларів.

Перевірити це вирішила американська
радіостанція KISS FM, яка оголосила, що пода-
рує авто тому, хто витримає 50-годинний «цілу-
вальний марафон» (kiss в перекладі з англій-
ської означає «поцілунок»), причому об'єктом
цілування був саме легковик. Учасником кон-
курсу «Поцілунок Kia» дозволялося кожні 10
хвилин робити невеличкі паузи, щоб «розім'яти
губи», міняти пози, кашляти. Головне — щоб

надовго не відривався від машини.

Конкурс проходив у одному з дилерських
центрів Kia у Техасі. Спочатку до участі в нь-
ому зголосилося близько двох десятків добро-
вольців, однак після першої доби їх лишилося
тільки одинадцять. А фіналісткою, яка витри-
мала усі 50 годин і виконала усі умови конкур-
су, виявилася 30-річна Діліні Джаясурія. Вона
в результаті й отримала ключі від «вицілува-
ного» авто.

Шкода, що подібні конкурси не проводять-
ся у нас. Ми б перевершили всі світові рекор-
ди, продемонструвавши небачені дива витри-
валості. Бо ніщо так не заворожує, як солодке
слово «шара». ■

ПОГОДА

27 квітня за прогнозами синоптиків

Київ: мінлива хмарність, без опадів. Вітер південно-західний, 5-10 м/с. Температура вночі +7...+9, удень +21...+23.

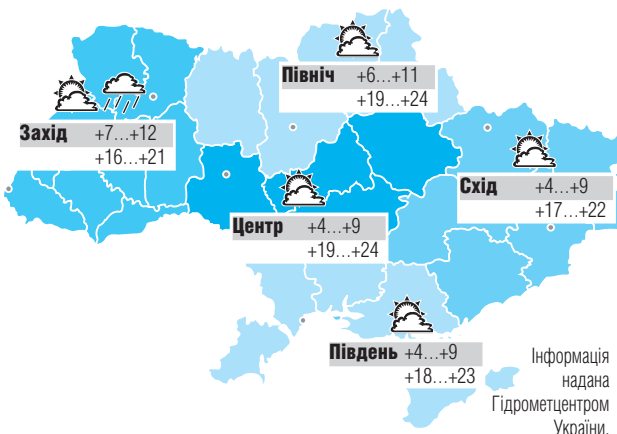
Миргород: без опадів. Уночі +5...+7, удень +20...+22.

Вінниця: без опадів. Уночі +7...+9, удень +21...+23.

Одеса: без опадів. Уночі +6...+8, удень +20...+22.

Курорти Карпат: мінлива хмарність, короткочасний дощ.

Трускавець: уночі +8...+10, удень +15...+17. **Моршин:** уночі +7...+9, удень +14...+16.

Передплатні індекси: 60970, 1555

Наша адреса:

03047, Київ, пр. Перемоги, 50

Телефон для довідок:

т./ф.: (044) 454-84-92

Рекламне бюро:

т./ф.: (044) 454-88-86,

reklama@umoloda.kiev.ua

Відділ реалізації:

т./ф.: (044) 454-84-41,

sale@umoloda.kiev.ua

«УМ» в інтернеті: <http://www.umoloda.kiev.ua>

Відділи:

новин — 454-85-76, novynu@umoloda.kiev.ua;

права — leonov@umoloda.kiev.ua, 454-88-36;

міжнародної політики — svit@umoloda.kiev.ua, 454-88-25;

економіки — eko1@umoloda.kiev.ua, 454-86-39;

медицини — poputu4@umoloda.kiev.ua, 454-85-99;

культури — culture@umoloda.kiev.ua, 454-87-96;

соціальних проблем — socium@umoloda.kiev.ua, 454-85-99;

спорту — sport@umoloda.kiev.ua, 454-87-93

Україна молода

Редактор Михайло Дорошенко

Засновник і видавець —

ПП «Україна молода»

Свідоцтво про реєстрацію:

КВ №3386 від 29.08.98

© Дорошенко М.І., 2013

При використанні наших публікацій посилання на «УМ» обов'язкове.

Рукописи не рецензуються і не повертаються

Відповідальність за зміст реклами несе рекламодавець.

Комерційні публікації виходять під рубриками:

«Український виробник», «Позиція», «Банківська справа»,

«Фінансова експертиза», «Здоровенькі були!», «Це — працює!»,

«Знайомтеся — новинка», «Партнерство», «Програми»,

«Проекти», «Альма-матер», «Наша марка», «Продукт»,

«Протистояння», «Вітаємо», «Любов і шана».

Матеріали із позначкою © друкуються на правах реклами

Газета друкується

у видавництвах:

«Преса України» — у Києві

Зам. 3009051

«Видавничий дім

«Високий Замок» — у Львові

Зам. блок № 250

Верстка та виготовлення

фотоформ —

комп'ютерний центр

редакції «УМ»,

тел.: 454-87-71

Газета виходить

у вівторок, середу, четвер,

п'ятницю—суботу (спільний номер)

Тираж 86734